

“अध्यात्म ज्ञान रूपी तोफेचा गोळा”

कबीर और ज्ञान सब ज्ञानड़ी, कबीर ज्ञान सो ज्ञान। जैसे गोला तोब का, करता चले मैदान।।

अर्थात जसे कि वेदांमध्ये प्रमाण आहे कि परमात्मा पृथ्वी वर प्रकट होऊन यथार्थ अध्यात्म ज्ञान स्वतः आपल्या तोंडाने बोललेल्या वाणीतुन सांगतात ते सूक्ष्मवेद म्हणजे तत्वज्ञान म्हटले जाते. कबीर विणकर पूर्ण परमात्मा आहेत. त्यांनी जे आध्यात्मिक ज्ञान आपल्या कबीर वाणी मध्ये बोलुन सांगितले आहे, ते सूक्ष्मवेद म्हणजे तत्वज्ञान आहे. हे संपूर्ण सत्य अध्यात्म ज्ञान आहे. याच्या समोर अन्य ज्ञान जसे चारही वेद (ऋग्वेद, यजुर्वेद, सामवेद तसेच अथर्ववेद), अठरा पुराण, अकरा उपनिषद, गीता, कुरान, बाईबल (तौरैत, जबूर, इंजिल) चे ज्ञान अर्धवट व अपुरे पडते. ज्यामुळे भ्रम निवारण होत नाही. परंतु कबीर जींचे ज्ञान तोफ यंत्राच्या गोळ्या समान आहे जे अज्ञान रूपी डोंगराला बाजुला काढुन मैदान बनवितो म्हणजे तत्वज्ञान समजल्यानंतर कसलीही शंका साधक श्रद्धालु भक्ताला राहत नाही. संत रामपाल दास जींनी या कबीर अध्यात्म ज्ञानाच्या गोळ्याने सर्व धर्मगुरू व प्रचारकांच्या अध्यात्म ज्ञानास अर्धवट म्हणजे अपुरे सिद्ध करुन यथार्थ ज्ञान सांगितले आहे तसेच शोध केला आहे कि जे काशी शहर मध्ये कबीर विणकर राहत होते, तेच पूर्ण प्रभु आहेत, सर्वांचे रचनहार तसेच पालनकर्ता आहेत. पुढे वाचा संक्षिप्त वर्णन :-

संत रामपाल जी द्वारा केला गेलेला आध्यात्मिक आविष्कार = विणकर कबीर पूर्ण प्रभु आहेत (Spiritual Discovery = Kabir the weaver is complete God)

श्री कृष्ण उर्फ श्री विष्णु जी सतगुण केवळ तीन लोक (स्वर्ग, पृथ्वी तसेच पाताल लोक) मध्ये एक सतगुण विभागाचे प्रभु आहेत. एक ब्रह्मण्ड मध्ये चौदा लोक आहेत. ब्रह्म लोक देखिल यापेक्षा अन्य आहे. असे-असे असंख्य ब्रह्मण्ड आहेत.

★ परमेश्वर कबीर जी अश्या-अश्या असंख्य ब्रह्मण्डांचे प्रभु आहेत. सर्व आत्मांचे तसेच सर्व ब्रह्मण्डांचे उत्पत्तिकर्ता, सर्वांचे धारण-पोषणकर्ता कुळाचे मालिक म्हणजे वासुदेव आहेत. गीता अध्याय ३ श्लोक १५ मध्ये जे सर्वगतम् ब्रह्म म्हटले आहे, ते कबीर जींच्या विषयामध्ये म्हटले आहे. जसे कि गीता अध्याय ७ श्लोक २९ मध्ये गीता ज्ञान दाता म्हणजे लोक वेदाच्या आधाराने श्री कृष्ण ने “तत् ब्रह्म” चे वर्णन केले आहे. अर्जुन ने गीता अध्याय ८ श्लोक १ मध्ये प्रश्न केला आहे कि “तत् ब्रह्म” काय आहे. गीता बोलणाऱ्याने याचे उत्तर अध्याय ८ श्लोक ३, ८, ९, १० तसेच २०-२२ मध्ये तसेच गीता अध्याय १५ श्लोक १-४ तसेच १६-१७ मध्ये दिले आहे.

★ अध्याय ८ श्लोक ३ मध्ये म्हटले आहे कि ते परम अक्षर ब्रह्म आहेत. अध्याय ८ श्लोक ५ व ७ मध्ये म्हटले आहे कि माझी भक्ति कर, मला प्राप्त होशील. ★ गीता अध्याय ८ श्लोक ८, ९, १० मध्ये म्हटले आहे कि जे त्या परम अक्षर ब्रह्म जे माझ्यापासुन अन्य आहेत, त्या परम दिव्य पुरुषाची भक्ति करतात. ते त्यालाच प्राप्त होतात. ★ श्लोक २०-२२ मध्ये देखिल यालाच वास्तवामध्ये अविनाशी सांगितले आहे जे सर्व प्राणी नष्ट झाल्यावर देखिल नष्ट होत नाही. तो अनन्य भक्ति ने प्राप्त होण्यायोग्य आहे.

★ गीता बोलणाऱ्याने गीता अध्याय ७ श्लोक २४-२५ मध्ये स्वतःला अव्यक्त म्हटले आहे. यालाच गीता अध्याय १५ श्लोक १६ मध्ये क्षर पुरुष म्हटले आहे तसेच गीता अध्याय ८ श्लोक १८-१९ मध्ये जो अव्यक्त म्हटले आहे. यालाच गीता अध्याय १५ श्लोक १६ मध्ये अक्षर पुरुष म्हटले आहे तर हे दोन्ही क्षर पुरुष आणि अक्षर पुरुष तसेच यांच्या अंतर्गत सर्व प्राणी व त्यांच्या लोकांना नाशवान म्हटले आहे. अध्याय ८ श्लोक २०-२२ मध्ये जे अव्यक्त म्हटले आहे, हे इतर अव्यक्त आहे म्हणजे गीता अध्याय ८ श्लोक ३ वाला परम अक्षर ब्रह्म यापेक्षा अन्य आहे, यापेक्षा वेगळा आहे. ते सर्व नष्ट झाल्यावर देखिल नष्ट होत नाही.

ते कबीर परमेश्वर आहेत. ते वास्तवामध्ये अविनाशी आहेत.

गीता अध्याय १५ श्लोक १७ मध्ये म्हटले आहे :- (उत्तम पुरुषः) श्रेष्ठ प्रभु म्हणजे पुरुषोत्तम तर अध्याय १५ च्या श्लोक १६ मध्ये म्हटलेल्या क्षर पुरुष अर्थात् गीता ज्ञान देणारा तसेच अक्षर पुरुष अर्थात् अध्याय ८ श्लोक १८-१९ वाला पासुन (तू) तर (अन्यः) अन्य म्हणजे दूसराच आहे. जे (परमात्मा) परमात्मा (इति) या प्रकारे (उदाहृतः) म्हटले गेले आहे. (यः) जे (लोकत्रयम्) तिन्ही लोकांमध्ये (आविश्य) प्रवेश करुन (बिभर्ति) सर्वांचे धारण-पोषण करतात. तेच (अव्ययः) अविनाशी (ईश्वरः) परम प्रभु आहेत.

निष्कर्ष :- गीता ज्ञान देणाऱ्याने स्पष्ट केले आहे कि वास्तवामध्ये सर्वांचे धारण-पोषण करणारा व अविनाशी परम पुरुष तर माझ्या पेक्षा अन्य आहे. तेच पुरुषोत्तम आहेत. गीता ज्ञान दाता ने गीता अध्याय १५ श्लोक १८ मध्ये आपल्या विषयामध्ये म्हटले आहे कि मी आपल्या क्षेत्राच्या (क्षर पुरुष च्या २१ ब्रह्मण्डाच्या) सर्व जीवांपेक्षा उत्तम आहे. यामुळे मी लोकवेद म्हणजे ऐकिव ज्ञानाच्या आधाराने पुरुषोत्तम (उत्तम पुरुष) प्रसिद्ध आहे.

गीता ज्ञान देणारा पौराणिकांच्या श्री कृष्ण उर्फ विष्णु जी ने आपली स्थिति स्पष्ट केली आहे :-

गीता अध्याय ४ श्लोक ५ मध्ये म्हटले आहे कि "हे अर्जुन! तुझे आणि माझे अनेक जन्म झालेले आहेत. अध्याय २ श्लोक १२ मध्ये म्हटले आहे कि मी, तू तसेच हे सर्व राजा लोग अगोदर देखिल जन्मले होते, वर्तमान मध्ये देखिल जन्मले आहेत तसेच असे नाही कि आपण सर्व पुढे जन्मणार नाही म्हणजे आपला जन्म-मरण कायम राहिल. अध्याय १० श्लोक २ मध्ये स्पष्ट केले आहे कि माझी उत्पत्ति झाली आहे, परंतु माझ्या उत्पत्तिला ऋषिजन तसेच देवता जानत नाहीत.

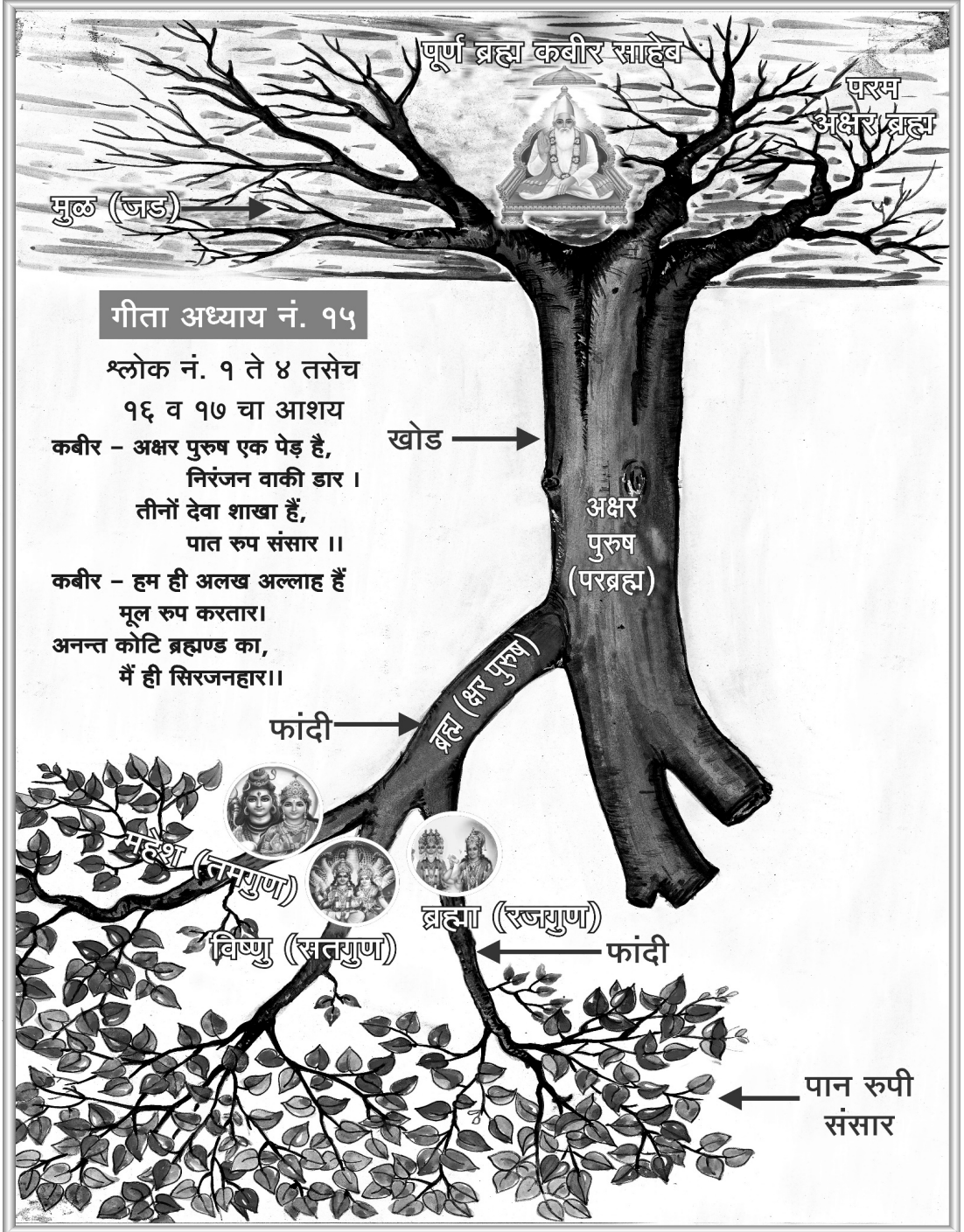
गीता ज्ञान देणाऱ्याने आपल्यापेक्षा अन्य अविनाशी तिन्ही लोकांचे धारण-पोषण करणारा परम अक्षर ब्रह्म तर वर सांगितला आहे. तोच वास्तवामध्ये अविनाशी तसेच पुरुषोत्तम आहे. सर्वांचा मालक आहे.

गीता ज्ञान दाता ने अध्याय १८ श्लोक ६२ तसेच ६६ मध्ये त्याच्याच शरण मध्ये जाण्यास म्हटले आहे. त्याच्याच कृपेने परम शांतिची प्राप्ति तसेच सनातन परम धामाची प्राप्ति सांगितली आहे. त्याचेच वर्णन गीता अध्याय १५ श्लोक १-४ मध्ये म्हटले आहे कि संसार रूप पिंपळाच्या वृक्षाचे मूळ (Root) वरती आहे जे परम अक्षर ब्रह्म आहे. तीन गुण (रजगुण श्री ब्रह्मा जी, सतगुण श्री विष्णु जी तसेच तमगुण श्री शिव शंकर जी) ते संसार रूपी वृक्षाची शाखा आहे. जे संत संसार वृक्षाचे सर्व भागांना भिन्न सांगत आहेत. (सः वेद वित्) ते वेदाचे तात्पर्यास जाणणारे आहेत म्हणजे तत्वदर्शी संत आहेत. या तत्वदर्शींच्या विषयामध्ये गीता अध्याय ४ श्लोक ३२ तसेच ३४ मध्ये म्हटले आहे कि त्या परम अक्षर ब्रह्मची माहिती तत्वज्ञानामध्ये म्हणजे (ब्रह्मणः मुखे) त्या सच्चिदानन्द घन ब्रह्मने आपल्या तोंडाने बोललेल्या वाणी मध्ये विस्तार पुर्वक सांगितली आहे. त्या ज्ञानास तत्वदर्शी संताकडुन प्राप्त कर. कबीर परमेश्वर जी पृथ्वीवर सशरीर प्रकट होऊन यथार्थ अध्यात्म ज्ञान आपल्या कबीर वाणी (वेदांमध्ये कविर्गिरभिः) द्वारा उच्चारण करुन सांगत आहेत. म्हटले आहे :-

कबीर अक्षर पुरुष एक पेड़ है, क्षर पुरुष वाकी डार। तीनों देवा शाखा हैं पात रूप संसार।।

कबीर हम ही अलख अल्लाह है मूल रूप संसार। अनन्त कोटि ब्रह्मण्डों का मैं ही सिरजनहार।।

अर्थात् कबीर परमेश्वराने गीता अध्याय १५ ला या वरिल दोन्ही दोहांमध्ये सांगितले आहे. म्हटले आहे कि संसार रूप एक वृक्ष आहे. याची मूळ (Root) तर मी आहे म्हणजे परम अक्षर पुरुष आहे तसेच खोड अक्षर पुरुष आहे. त्या खोडातुन अनेक मोठ्या फांद्या निघत आहेत. त्यापैकी एक फांदी क्षर पुरुष आहे, त्या मोठ्या फांदीला लागलेल्या तीन शाखांना रजगुण ब्रह्मा, सतगुण विष्णु तसेच तमगुण शिव समजा. त्या शाखाला लागलेली पाने संसारातील प्राणी समजा. पहा संसार वृक्षाचे चित्र :-

गीता अध्याय नं. १५

श्लोक नं. १ ते ४ तसेच

१६ व १७ चा आशय

कबीर - अक्षर पुरुष एक पेड़ है,
निरंजन वाकी डार ।

तीनों देवा शाखा हैं,
पात रूप संसार ॥

कबीर - हम ही अलख अल्लाह हैं
मूल रूप करतार।

अनन्त कोटि ब्रह्मण्ड का,
मैं ही सिरजनहार॥

फांदी

खोड

अक्षर
पुरुष
(परब्रह्म)

ब्रह्म (क्षर पुरुष)

मूलांश (तमगुण)

विष्णु (सतगुण)

ब्रह्मा (रजगुण)

फांदी

पान रूपी
संसार

वरती मुळ खाली शाखा वाला उलटा लटकलेल्या
संसार रूपी वृक्षाचे चित्र

गीता अध्याय १५ श्लोक १७ मध्ये स्पष्ट आहे कि सर्वांचे धारण-पोषण करणारा अविनाशी परमात्मा तर श्लोक १६ मध्ये म्हटलेल्या क्षर पुरुष तसेच अक्षर पुरुषापेक्षा अन्य आहे. तोच सर्वांचे धारण-पोषण करतो आहे. तोच परम पुरुष म्हणजे पुरुषोत्तम आहे ज्यास परमात्मा म्हटले जाते. यावरून सिद्ध झाले आहे कि पूर्ण परमात्मा तर गीता ज्ञान दाता म्हणजे पौराणिकांच्या अनुसार श्री कृष्ण उर्फ श्री विष्णु जी पेक्षा अन्य आहे.

कबीर परमेश्वर जी ने आपली स्थिति या प्रकाराने सांगितली आहे :-

कबीर, अवधू अविगत से चल आया, मेरा भेद मरम ना पाया।
 ना मेरा जन्म ना गर्भ बसेरा बालक बन दिखलाया।
 काशी शहर जल कमल पर डेरा तहाँ जुलाहे ने पाया।।
 मात-पिता मेरे कछु नाहीं, ना मेरे घर दासी।
 जुलाहे का सुत आन कहाया, जगत करे मेरी हाँसी।।
 पांच तत्व का धड़ नहीं मेरे जानूँ ज्ञान अपारा।
 सत स्वरूपी नाम साहेब का वो ही नाम हमारा।।
 अधर द्वीप गगन गुफा में तहां निज वस्तु हमारा।
 तेरा ज्योति स्वरूपी अलख निरंजन धरता ध्यान हमारा।।
 हाड़ चाम लहू ना मेरे कोई जाने सतनाम उपासी।
 तारण तरण अभय पद दाता मैं हूँ कबीर अविनाशी।।

भावार्थ :- परमेश्वर कबीर जी ने आपली माहिती स्वतःच सांगितली आहे. एके काळी गोरखनाथ जी जे अलख निरंजनचा नारा लावत होते, शिव तमगुणचे उपासक होते, यांनी कबीर साहेब जी संगे ज्ञान चर्चा केली. त्यामध्ये हारले. परंतु सिद्धियांचे जाळे पसरवले. त्यामध्ये देखिल कबीर जींकडून हारले. तेव्हा श्री गोरखनाथ जींनी प्रश्न केला कि माझ्या समोर आज पर्यंत कोणीही टिकला नव्हता. आपण कोतुन आला आहात. श्री गोरखनाथ जींच्या प्रश्नाचे उत्तर शब्दामध्ये दिले आहे. म्हटले आहे कि हे अवधूत! (गोरखनाथ जी एक लंगोट पडद्यावर कापलेले वस्त्र रूपामध्ये बांधत होते. अशी वेशभूषा वाल्यास संत भाषा मध्ये अवधूत म्हणत होते. कबीर जी ने प्रेमाने अवधू म्हणुन संबोधित केला आहे.) मी अविगत स्थान म्हणजे ज्याचा भेद माझ्या अतिरिक्त कोणाकडे नाही, त्या ठिकाणाची गति (स्थिति) कोणालाही माहित नाही, मला माहित आहे. तेथुन सशरीर चालुन आलो आहे. काशी नगरी मध्ये एक सरोवर मध्ये कमळाच्या फूलावर बालक रूप धारण करुन विराजमान झाले होते. तेथुन नीरु विणकर घेऊन गेले. या कारणामुळे मला विणकराचा मुलगा म्हटले जाऊ लागले. उच्च वर्णाचे विणकर म्हणुन माझा मजाक उडवत आहे. माझ्या ज्ञानास महत्त्व देत नाहीत. माझा जन्म झाला नाही. मी कोणत्याही माताच्या गर्भामध्ये राहिलो नाही. माझे कोणी माता-पिता तसेच (दासी) पत्नी नाही. माझे शरीर पाच तत्वाचे नाही. हे एका नूरी तत्वाचे आहे. परमेश्वर कबीर जी विदेही आहे म्हणजे सर्वांपेक्षा भिन्न अलौकिक शरीरयुक्त आहेत. परमेश्वर कबीर जी ने म्हटले कि अधर म्हणजे वरती आकाशामध्ये एक भंवर गुफा आहे. ती माझ्या लोकामध्ये जाण्याचा मार्ग आहे. तेथे एक विशेष ध्वनि होत आहे. हे गोरखनाथ! आपला अलख निरंजन म्हणजे क्षर ब्रह्म देखिल माझी पूजा करत आहे.

{प्रमाण :- गीता ज्ञान देणारा क्षर ब्रह्म ने अध्याय १८ श्लोक ६४ मध्ये म्हटले आहे कि तो परमेश्वर ज्याच्या शरण मध्ये जाण्यास अध्याय १८ श्लोक ६२ मध्ये म्हटले आहे, माझा ईष्ट देव आहे म्हणजे मी देखिल त्याचाच भक्त आहे.}

जसे वेदांमध्ये कविर्देव, कुरान मध्ये अल्लाह कबीर इत्यादी यथार्थ नाव परमात्मा चे समजले आहेत.

कबीर जी ने म्हटले आहे कि जे परमात्माचे वास्तविक नाव आहे, तेच माझे कबीर नाव आहे.

मला संपूर्ण अध्यात्म ज्ञान माहित आहे. माझ्या विषयामध्ये कोणी सतनाम म्हणजे खऱ्या भक्ति मंत्राचे स्मरण करणाऱ्यालाच माहित आहे. मी जीवास पूर्ण मुक्ति प्रदान करुन निर्भय करतो. मी कबीर अविनाशी आहे.

निष्कर्ष :- या विवरण वरुन स्पष्ट आहे कि श्री कृष्ण जी ने गीता मध्ये स्वतःला नाशवान सांगितले आहे. परमात्मा कबीर जी ने स्वतःला अविनाशी सांगितले आहे.

कबीर जींनी सांगितले आहे कि :-

कबीर बेद मेरा भेद है मैं ना बेदन के माही।

जोन बेद से मैं मिलूं, चारों बेद जानते नांही।।

भावार्थ :- कबीर परमेश्वर जी ने म्हटले आहे कि चारही वेद माझ्या महिमाने भरलेले आहेत. परंतु माझ्या प्राप्तिची विधि या चारही वेदांमध्ये (ऋग्वेद, यजुर्वेद, सामवेद, अथर्ववेद) नाही. माझ्या प्राप्तिची विधि सूक्ष्मवेद म्हणजे तत्त्वज्ञानामध्ये वर्णित आहे. ते ज्ञान वेदांच्या ज्ञानापासुन भिन्न आहे.

प्रमाणासाठी वेदांचे काही मंत्र प्रस्तुत करत आहे :-

जसे कि परमेश्वर कबीर जी ने उपरोक्त शब्द वाणी मध्ये स्वतः म्हटले आहे कि मि वरच्या लोकामधुन चालुन पृथ्वी वर आलो आहे. माझे हे रहस्य कोणासही माहित नाही. संत गरीबदास जी ने सांगितले आहे कि:-

गरीब, अजब नगर में ले गया मुझको सतगुरु आन।

झिलके बिम्ब अगाध गति सूते चादर तान।

अर्थात् गरीब दास संत जी ने सांगितले आहे कि सतगुरु कबीर जी वरच्या लोकातुन चालुन पृथ्वी वर येऊन मला आपल्याबरोबर वरती एक अद्भुत नगर म्हणजे लोकामध्ये घेऊन गेले मी बेफिकर झालो आहे. कि मृत्युनंतर अति सुख दायी सुख सागर सतलोकामध्ये सतभक्ति करुन निघुन जाणार.

वेद देखिल हेच सांगतात कि परमेश्वर वरच्या लोकामध्ये विराजमान आहे. तेथुन चालुन पृथ्वी वर येतात. चांगल्या आत्मांना भेटतात. त्यांना उपदेश देतात. यथार्थ आध्यात्मिक ज्ञान व आपल्या तोंडुन वाणी बोलून सांगतात ज्यामुळे त्यास तत्त्वज्ञान (सूक्ष्म वेद) म्हणतात.

प्रमाण :- ऋग्वेद मण्डल ९ सुक्त ५४ मंत्र ३ :-

अयम् विश्वानि तिष्ठति पुनानों भुवनोपरि सोमः देवः न सूर्यः।

अर्थात् जसे सूर्य वरती आकाशामध्ये राहुन सर्वाना प्रकाश व उष्णता प्रदान करतो. असे हे अमर परमेश्वर सर्वाना पवित्र करत संपूर्ण ब्रह्माण्डांच्या वरच्या भागामध्ये (तिष्ठति) विराजमान आहेत म्हणजे एका स्थानावर बसलेले आहेत.

ऋग्वेद मण्डल ९ सुक्त ८६ मंत्र २६ :-

इन्दुः पुनानः अति गाहते मृयः विश्वानि कृण्वन सुपथानि यज्यवे।

गाः कृण्वानः निर्जिनम् हर्यत् कविर् अत्यो न क्रीलन् परि वारम् अर्यति।।(२६)

अर्थात् यज्ञ म्हणजे धार्मिक अनुष्ठान अर्थात् पूजा करणाऱ्या भक्तांसाठी परमेश्वर सर्व रस्त्यांना सुगम करत त्यांच्या कष्टांना समाप्त करतो आहे आणि साधकाचे पाप नाश करुन शुद्ध करतो आहे. आपल्या तेजोमय रूपास सरल म्हणजे हलके प्रकाशयुक्त करुन कविर्देव म्हणजे कविर परमात्मा विद्युत म्हणजे आकाशीय विजेच्या सारखे तीव्र गति ने चालुन येतो आहे. विजेसारखी क्रीडा करत श्रेष्ठ पुरुषांना म्हणजे नेक आत्मा

भक्तांना भेटतो आहे. ते कविर् म्हणजे कविर्देव आहे.

ऋग्वेद मण्डल ९ सुक्त ८२ मंत्र १ :-

असावि सोमः अरूषः वृषा हरिः राजेव दस्मः अभि गा अचिक्रदत्।
पुनानः वारम् पर्येति अव्ययम् श्येनः न योनि घृतवन्तम् आसदम्॥ (१)

अर्थात् जे सर्वांची उत्पत्ति करणारा तेजोमय शरीर युक्त परमेश्वर यथार्थ अध्यात्मिक ज्ञान तसेच सुखांचा पाऊस करणारा पापांचे हरण करणारा आहे. ते (राजेव) राजा सारखे (दस्मः) दर्शनीय आहेत म्हणजे ते पूर्ण परमात्मा वरती आपल्या निज लोक रूप राजधानी मध्ये सिंहासन वर विराजमान आहेत. त्यांची छवि पाहण्यामध्ये राजा सारखी आहे. ते परमेश्वर तेथुन चालुन पृथ्वी इत्यादी लोक-लोकांतरा मध्ये ज्ञान देण्यासाठी येतात. त्यांची अमृतवाणी गाजत आहे, ते (वारम्) वरणीय पुरुष म्हणजे श्रेष्ठ आत्मांना जे दृढ भक्त असतात. आपल्या अमृतवाणी च्या आशीर्वादाने पवित्र करत प्राप्त होतो. ज्या प्रकारे (श्येनः) आकाशीय विज आकर्षण असणाऱ्या ठिकाणास आधार बनवून प्राप्त होते. त्याच प्रकारे परमेश्वर आपल्या प्रिय पात्रांना प्राप्त होतो.

भावार्थ :- परमात्मा सर्वांच्या वरच्या लोक सतलोक मध्ये सिंहासनावर एका सम्राटासारखे डोक्यावर मुकुट, वरती छत्री धारण केलेले आहेत. एका गुमट चालुन महल मध्ये बसलेले आहे. परमात्मा दिसण्यामध्ये राजा सारखे, नर म्हणजे मनुष्य आकारामध्ये आहे. जसे आकाशीय विज त्याच धातु वर पडते जे त्यास आकर्षित करतात. याच प्रकारे परमात्मा आपल्या राजधानी मधुन चालुन पृथ्वी इत्यादी लोकांवर येतात. जे दृढ भक्त असतात, त्यांच्याकडे आकर्षित होऊन त्या चांगल्या आत्मांना प्राप्त होतात. त्यांना यथार्थ अध्यात्म ज्ञान म्हणजे तत्वज्ञानाचा उपदेश करतात.

कबीर परमेश्वर जी आपल्या दृढ भक्तांना येऊन भेटले ते खालीलप्रमाणे आहेत :-

१. सेठ धर्मदास जी गाव-बाँधवगढ (मध्यप्रदेश), २. श्री नानक देव जी सिख धर्माचे प्रवर्तक.

३. श्री दादू दास जी. ४. संत गरीबदास जी, गाव-छुडानी, जिल्हा-झज्जर, हरियाणा.

५. श्री मलूक दास जी. ६. श्री घीसा दास जी, गाव-खेखडा, जिल्हा-बागपत, उत्तरप्रदेश.

विवेचन :- चारही वेद (ऋग्वेद, यजुर्वेद, सामवेद, अथर्ववेद) परमात्मा चा परिचय सांगतात. परमात्मा कसा आहे? काय लीला करतात? कोठे रहतात? त्यास प्राप्त करण्याची विधि म्हणजे साधना कोणती आहे? चारही वेदांना हिन्दू धर्म म्हणजे सनातन पंथ वाले सत विद्या चा स्रोत समजतात. वरती व पुढे जे वेद मंत्र सांगितले जातील, यामध्ये स्पष्ट आहे कि परमात्मा अशी लीला करतात. वेदांमध्ये वर्णित परमात्माचे लक्षणांमध्ये केवळ कबीर परमेश्वर विणकरच (धाणक-विणकर) तंतोतंत खरे उतरतात. वेदांमध्ये कविर्देव नाव कबीर परमेश्वराचा बोध आहे. यामुळे कबीर विणकरच पूर्ण परमात्मा आहेत. (Kabir the weaver is complete God.)

ऋग्वेद मण्डल ९ सुक्त ८२ मंत्र २ :-

कविर्वेध्या पर्येषि माहिनम् अत्यः न मृष्टः अभि वाजम् अर्षसि।
अपसेधन् दुरिता सोम मृत्यु घृतम् वसानःपरियासि निर्णिजम्॥ (२)

अर्थात् हे परमेश्वर! आपण उपदेश करणे म्हणजे यथार्थ आध्यात्मिक व सांसारिक ज्ञान म्हणजे तत्वज्ञान सांगण्याच्या इच्छाने महापुरुषांना प्राप्त होत आहात. त्यांना आपल्या वरच्या लोकातुन चालुन येऊन भेटत आहात. आपण अत्यंत गतिशील पदार्थासमान तीव्रगामी होऊन म्हणजे जोरात चालुन आमच्या अध्यात्मिक अनुष्ठानांमध्ये अवश्य पोहचता. आपण कविर्देव म्हणजे कबीर प्रभु आहात. {वेदांमध्ये परमेश्वर चे वास्तविक

नाव जे त्यांच्या शरीराचे आहे, ते कविर्देव लिहले आहे. आम्ही व पूर्वीचे सर्व संत 'व' यांना 'ब' बोलतो आहे. जसे वेदास बेद बोलतात. याच प्रकारे वेदांमध्ये लिहलेले कविर्देव यांना कबीर परमात्मा म्हणु लागले. परमात्मा ने देखिल संतांना याच नावाने आपला परिचय दिला. मुसलमान धर्म प्रवर्तक हजरत मुहम्मद जी यांना देखिल कबीर परमेश्वर भेटले. त्यांना देखिल आपले नाव कबीर अल्लाह सांगितले होते. त्याच नावास अल्लाह अकबीर, अल्लाह अकबर, अल्लाह कबीरन् इत्यादी उच्चारण करतात.} हे कविर्देव म्हणजे कबीर परमेश्वर! आपण शुद्ध स्वरूप आहे, पापनाशक आहे. आमच्या पापांना दूर करा. ज्या पापांच्या कारणामुळे जीव कष्ट भोगत आहे, त्यांना समाप्त करा. ही शक्ति केवळ आपण कविर्देव मध्येच आहे. आपण जसे आपली लीला करत आहात. तीच लीला करुन म्हणजे सशरीर प्रकट होऊन आम्हाला सुधारा.

ऋग्वेद मण्डल नं. ९ सुक्त ९६ मंत्र १७ :-

शिशुम् जज्ञानम् हर्यन्तम् मृजन्ति शुभन्ति वहिन् मरूतः गणेन।

कविर्गीर्भि काव्येना कविः सन्त् सोमः पवित्राम् अत्येति रेभन्॥ (१७)

अर्थात् जसे कि परमेश्वर कबीर जी ने आपले प्रिय भक्त धर्मदास जी तसेच प्रिय दृढ भक्त गरीबदास जी यांना सांगितले होते कि मी चारही युगांमध्ये (सत्ययुग, त्रेतायुग, द्वापरयुग तसेच कलयुग) मध्ये सशरीर प्रकट होतो आहे. संसारामध्ये प्रकट होण्याची दोन प्रकारे लीला करत असतो :-

१. प्रथम लीला :- प्रत्येक युगामध्ये शिशु म्हणजे नवजात बालकाचे रूप बनवून कमळाच्या फूलावर विराजमान होतो. तेथुन निःसंतान दामपत्य माझ्या गुप्त प्रेरणाने आपल्या घरी घेऊन जातात. मोठा होण्याची लीला करुन मी तत्वज्ञान आपल्या मुख कमलाने बोलून सांगतो जे कबीर वाणी द्वारा (वेदांमध्ये कविर्गीर्भि) काव्येना म्हणजे कवित्व ने दोहे, चौपाई, शब्द म्हणजे कवितांच्या रूपामध्ये बोलण्याच्या कारणाने मी कवि ची देखिल उपाधि प्राप्त करतो. परंतु मी पूर्ण परमात्मा आहे. {कबीर वाणी = हम ही अलख अल्लाह हैं, मूल रूप करतार। अनन्त कोटि ब्रह्मण्ड में मैं ही सिरजनहार। अर्थात् कबीर जी ने ६०० वर्ष पूर्व बोललेली कबीर वाणी मध्ये सांगितले आहे कि मी तो अलख अल्लाह आहे ज्यास कोणीही ओळखत नाही. मीच संसार रूप वृक्षाचे मुळ (Root) आहे म्हणजे सर्वांचे धारण-पोषण करणारा आहे. सर्व ब्रह्मण्डांची उत्पत्ति देखिल मीच केलेली आहे.}

ऋग्वेद मण्डल ९ सुक्त ९६ च्या पुढील मंत्र १८ मध्ये स्पष्ट आहे जे पुढे सांगितले जाईल.

२. दूसऱ्या प्रकार ची लीला :- मी (कबीर) कधीही कोणत्याही वेळी साधु वेशामध्ये प्रकट होऊन चांगल्या आत्मांना भेटतो. त्यांना सत्य आध्यात्मिक ज्ञान सांगतो. {ज्या-ज्यांना परमात्मा कलयुग मध्ये भेटले आहेत, त्यांचे नाव अगोदर लिहले आहेत. शिशु रूपामध्ये प्रकट होण्याच्या उपलक्ष्यामध्ये हा संदेश प्रकाशित केला जात आहे.} कबीर जी ने सांगितले आहे कि मी चारही युगांमध्ये शिशु रूप वाली लीला करतो.

सतयुग में सतसुकृत कह टेरा, त्रेता नाम मुनिन्द्र मेरा।

द्वापर में करुणामय कहाया, कलयुग नाम कबीर धराया॥

अर्थात् कबीर जी ने सांगितले होते कि सतयुग मध्ये माझे नाव सतसुकृत होते. त्रेता युग मध्ये मुनिन्द्र नाव होते. द्वापर मध्ये करुणामय होते तसेच कलयुग मध्ये मी आपले नाव कबीर ठेवले आहे.

ऋग्वेद मण्डल ९ सुक्त ९६ मंत्र १७ मध्ये म्हटले आहे कि :-

सरलार्थ :- (शिशुम् जज्ञानम् हर्यन्तम्) परमेश्वर जानुन-बूझुन म्हणजे आपल्या सुनियोजित कार्यक्रम अनुसार तत्वज्ञान सांगण्याच्या उद्देश्याने शिशु रूप मध्ये प्रकट होतो. त्या बालकाचे तेज खुप असते. मोठा

होऊन तत्वज्ञान सांगतात. त्यांच्या ज्ञानास ऐकून (मरुतो गणेन) भक्तांचा समूह त्या परमात्माचा अनुयाई बनतो. त्या भक्तगणांद्वारा परमात्माची महिमा केली जाते. (मृजन्ति शुभ्यन्ति) परमात्मा द्वारा सांगितले गेलेले तत्वज्ञान बुद्धिजीवी व्यक्तींच्या लक्षात येते जे खुप शुभकारक आहे. ती साधना (वहिन्) शीघ्र लाभ देणारी आहे. (कविः सोम) अमर परमात्मा कविर्देव तत्वज्ञान (काव्येना) कवित्वाने म्हणजे शब्द, दोहे, चौपाई च्या रूपामध्ये (पवित्राम्) पवित्र (कविर्गीर्भि) कविर्वाणी द्वारा म्हणजे कबीर वाणी द्वारा (अत्येति रेभन् सन्) अधिक उंच आवाजामध्ये गर्जुन-गर्जुन बोलून ऐकवत लीला करतात. कोठे बाजारामध्ये किंवा चौकामध्ये उभा राहून गाण्याच्या रूपामध्ये गावू लागतात. पुढे मंत्र १८ मध्ये म्हटले आहे कि या कारणाने परमात्मा एक प्रसिद्ध कवि ची पदवी प्राप्त करतात.

ऋग्वेद मण्डल नं. ९ सुक्त ९६ मंत्र १८ :-

ऋषिमना य ऋषिकृत् स्वर्षाः सहस्रणीथः पदवीः कविनाम्।

तृतीयम् धाम महिषः सिषान् सोमः विराजम् अनुराजति स्तुप् (१८)

अर्थात् (य) जे संत किंवा ऋषि रूपामध्ये प्रकट (ऋषिकृत्) ऋषि द्वारा रचलेली (सहस्रणीथः) हजारोच्या संख्या मध्ये वाणी (ऋषिमना) साधु स्वभावाच्या भक्तांसाठी (स्वर्षाः) स्वर्गा समान सुखदाई असते. त्याच कारणाने तो परमात्मा (कविनाम् पदवीः) प्रसिद्ध कविंमध्ये कवि ची पदवी देखिल प्राप्त करतात. म्हणजे तत्वज्ञानास दोहे, चौपाई, शब्दाच्या रूपामध्ये वाणी बोलल्यामुळे पूर्ण परमात्मास कवि देखिल म्हणतात. परंतु तो (सोम सन्) अमर परमात्मा असतो. तो परमात्मा (महिषः) मोठ्या पृथ्वी पर म्हणजे सतलोक मध्ये (तृतीयम् धाम) तीसरे पृष्ठ म्हणजे भागावर (सिषासन) सर्वांच्या पालनाची इच्छा करताना (अनुराजति) तेजोमय शरीर युक्त (स्तुप) घुमट वाल्या महल मध्ये (विराजम्) विराजमान आहे. तेथे राजा सारखे बसलेले आहेत. ऋग्वेद मण्डल ९ सुक्त ५४ मंत्र ३ मध्ये देखिल प्रमाण आहे कि परमात्मा (विश्वानि भूवनोपरि तिष्ठन्ति) संपूर्ण ब्रह्मण्डांच्या वरील भागामध्ये बसलेला आहे.

ऋग्वेद मण्डल ९ सुक्त ९५ मंत्र २ :-

हरिः सृजानः पथ्याम् ऋतस्य इयर्ति वाचम् अरितेव नावम्।

देवः देवानाम् गुह्यानि नाम अविष्कृणोति बर्हिष प्रवाचे।।

अर्थात् (हरिः सृजानः) तो पूर्वोक्त परमेश्वर आपले अन्य सरल शरीर सृजन करून पृथ्वीवर प्रकट होताना (ऋतस्य पथ्याम् वाचम्) वाणी द्वारा भक्तिच्या सत्य मार्गास सांगतात आणि भक्तांना (इयर्ति) सत्य साधना करण्याची प्रेरणा करतात. परमात्मा द्वारा सांगितलेली सत्य साधना साधकास असे भवसागरातुन पार करतात जसे (अरितेव नावम्) नौका नदीतुन पार होते. (देवानाम् देवः) सर्व देवांचा देव अर्थात् सर्व प्रभुंचा प्रभु म्हणजे परमेश्वर (बर्हिषि प्रवाचे) वाणी रूपी यज्ञासाठी म्हणजे तत्वज्ञान द्वारा (गुह्यानि) गुप्त (नाम) भक्तिचे नाम म्हणजे मंत्रांचा (अविष्कृणोति) आविष्कार करतात. म्हणजे जो यथार्थ भक्ति मंत्र प्रचलित ग्रंथांमध्ये नसतात, त्यास प्रकट करतात.

कबीर परमेश्वर जी ने आपल्या अमृतवाणी मध्ये (तत्वज्ञान मध्ये) म्हटले आहे कि :-

सोहम् शब्द हम जग में लाए। सार शब्द हम गुप्त छुपाए।।

सोहम् ऊपर और है सतसुकृत एक नाम। सब हंसों का जहां बास है बस्ती है बिन थाम।।

अर्थात् कबीर परमेश्वर जी ने म्हटले आहे कि मी "सोहं" नामाचा आविष्कार केला आहे म्हणजे जगत मध्ये आणला आहे प्रकट केला आहे. या सोहं पेक्षा वर म्हणजे अन्य श्रेष्ठ नाम आहे. तो आत्ता जो मी लपविला आहे, यास या वेळे पर्यंत म्हणजे कलियुग पाच हजार पाचशे पाच वर्ष संपण्यापर्यंत (सन् १९९७ कलयुग मध्ये

५५०५ वर्ष पुर्ण केला आहे, येथपर्यंत) लपवून ठेवायचे होते. कबीर सागर ग्रंथ मध्ये परमात्माने म्हटले आहे कि:-

धर्मदास मेरी लाख दुहाई सारशब्द बाहर ना जाई।

सारशब्द बाहर जो परही। बिचली पीढी हंस नहीं तिरही।।

सारशब्द तब तक छुपाई। जब पांच हजार पांच सौ पांच कलयुग न बीत जाई।।

अर्थात् कबीर जींनी हे दोन्ही नाम (सोहं आणि सारशब्द) संत धर्मदास जी यांना सांगितले होते, परंतु इतरांना सांगण्यास मना केला होता. म्हटले होते कि कलयुगाच्या वरिल वेळे पर्यंत सार शब्द लपवून ठेवायचा आहे. जर असे केले नाही तर मधली पीढी म्हणजे सन् १९९७ पासून जो सत्य भक्ति मार्ग चालणार आहे, हे जीव पार होऊ शकणार नाही. त्या वेळी म्हणजे कलयुगाचे ५५०५ वर्ष पुर्ण झाल्यावर एक महापुरुष या सारशब्दास माझ्या आदेशाने उपदेशीस सांगेल. संपुर्ण संसार त्या महापुरुषापासून दीक्षा घेईल. त्या वेळी कलयुग मध्येच सत्ययुगाची सुरुवात होईल. सर्व नर-नारी शुद्ध आत्मा वाले परमात्माला घाबरणारे पाप सोडून पुण्य व परमार्थ करणारे होतील. सर्व धर्म व जाति एक मानव धर्म व जीव जाति राहिल.

हे प्रमाण पवित्र कबीर सागर ग्रंथाच्या अध्याय स्वसमवेद बोधाचे पृष्ठ १२१ व १७८ वर आहे. ऋग्वेद मण्डल ९ सुक्त ९४ मंत्र १ :- या मंत्रामध्ये म्हटले आहे कि परमात्मा तत्वज्ञानापासून (कृणानः पवते कवियन् न ब्रजम्) कवींसारखे आचरण करत विचरण करत सर्वांच्या आत्मास पवित्र करतात.

ऋग्वेद मण्डल ९ सुक्त २० मंत्र १ :-

प्र कविर्देव वितये अव्यः वारेभि अर्षति साह्वान् विश्वाः अभि स्पृस्थः

अर्थात् (प्र) वेद ज्ञान दाता काल ब्रह्म पेक्षा दूसरा (कविर्देव) कविर्देव म्हणजे कबीर परमेश्वर (वारेभिः) श्रेष्ठ आत्मांना (वितये) भक्ति धनाच्या प्राप्ति साठी (अर्षति) ज्ञान देतात. तो (अव्यः) अविनाशी सर्वांचा रक्षक आहे. (साह्वान्) सहनशील आहे. (विश्वा) सर्व तत्व ज्ञानहीनांचा (स्पृस्थः) अध्यात्म ज्ञान गोष्टीची स्पृधा रूपी वाक युद्ध मध्ये (अभि) तिरस्कृत करतात म्हणजे अज्ञानियांना पराजित करतात.

भावार्थ :- या वेद मंत्र मध्ये देखिल हेच प्रमाण आहे कि कविर्देव अर्थात् कबीर परमात्मा चांगल्या आत्मांना ज्ञान देतात. अज्ञानियांना तिरस्कृत करतात ते काल पुरुषापेक्षा अन्य आहेत.

अज्ञानियांना तिरस्कृत करण्याच्या प्रमाणाची कथा :-

“शास्त्रार्थ महर्षि सर्वानन्द तसेच परमेश्वर कबीर (कविर्देव) चे”

सर्वानन्द नावाचे एक महर्षि होते. त्यांची आई श्रीमती शारदा देवी अगोदरच्या पाप कर्मापासून दुःखी होती. तीने सर्व पूजा व जंत्र-मंत्र कष्ट निवारणासाठी अनेक वर्ष केले. शारीरिक दुःख निवारण करण्यासाठी वैद्याची औषधे देखील खाल्ली, परंतु काहीही आराम भेटला नाही. त्या वेळेच्या महर्षि कडून उपदेश देखिल प्राप्त केला, परंतु सर्व महर्षिंनी म्हटले कि मुली शारदा हा आपला पाप कर्म दंड प्रारब्धचे कर्म आहे, यास माफ केले जाऊ शकत नाही, हे भोगावेच लागेल. उदाहरण दिले कि भगवान श्री राम ने बाली चा वध केला होता, त्या पाप कर्माचा दंड श्री राम (विष्णु) वाली आत्माने श्री कृष्ण बनून भोगले. बाली वाली आत्मा शिकारी बनली. ज्याने श्री कृष्ण जींच्या पायामध्ये विषाक्त तीर मारून वध केला. या प्रकारे गुरु जी व महंत व संत-ऋषिंचे विचार ऐकून दुःखी मनाने भक्तमति शारदा आपला प्रारब्ध पापकर्माचे कष्ट रडून-रडून भोगत होती. एक दिवस कोणत्या तरी जवळच्या नातेवाईकाच्या सांगण्यानुसार काशी मध्ये (स्वयंभू) स्वतः सशरीर प्रकट झाले (कविर्देव) कविर परमेश्वर अर्थात् कबीर प्रभु कडून उपदेश प्राप्त केला तसेच त्या दिवशी कष्ट मुक्त झाली. कारण पवित्र यजुर्वेद अध्याय ५ मंत्र ३२ मध्ये लिहले आहे कि “कविरंधारिरसि” अर्थात् (कविर्) कविर्देव

म्हणजे कबीर प्रभु (अंधारि) पापाचा शत्रु (असि) आहे. पुन्हा या पवित्र यजुर्वेद अध्याय ८ मंत्र १३ मध्ये लिहले आहे कि परमात्मा (एनसः एनसः) अधर्माचे अधर्म अर्थात् पापांचे देखिल पाप घोर पापास देखिल समाप्त करतात. प्रभु कविर्देव (कबीर परमेश्वर) ने म्हटले मुली शारदा हे सुख आपल्या भाग्यामध्ये नव्हते, मी आपल्या कोठ्यातुन प्रदान केले आहे तसेच पाप विनाशक असल्याचे प्रमाण दिले आहे. आपला पुत्र महर्षि सर्वानन्द जी म्हणत आहे कि प्रभु पाप क्षमा (विनाश) करू शकत नाही तसेच आपण माझ्याकडून उपदेश प्राप्त करून आत्म कल्याण करा. भक्तमति शारदा जी ने स्वतः आलेल्या परमेश्वर कबीर प्रभु (कविर्देव) कडून उपदेश घेऊन आपले कल्याण केले. महर्षि सर्वानन्द जीस जो भक्तमति शारदा चा पुत्र होता, शास्त्रार्थ ची खुप आवड होती. त्यांनी आपले समकालीन सर्व विद्वानांना शास्त्रार्थ करून पराजित केले. नंतर विचार केला कि जण-जणास सांगावे लागते कि मी सर्व विद्वानांवर विजय प्राप्त केला आहे. का नाही आपल्या आईकडून आपले नाव सर्वाजीत ठेवून घ्यावे. हा विचार करून आपली आई श्रीमति शारदा जी कडे जाऊन प्रार्थना केली. म्हटले कि आई माझे नाव बदलून सर्वाजीत ठेव. आई ने म्हटले कि मुला सर्वानन्द काय वाईट नाव आहे? महर्षि सर्वानन्द जी ने म्हटले आई मी सर्व विद्वानांना शास्त्रार्थ मध्ये पराजित केले आहे. यामुळे माझे नाव सर्वाजीत ठेव. आई ने म्हटले कि मुला एक विद्वान माझे गुरु महाराज कविर्देव (कबीर प्रभु) यांना देखिल पराजित कर, नंतर येताच आपल्या मुलाचे नाव सर्वाजीत ठेवेल. आईचे हे वचन ऐकून श्री सर्वानन्द अगोदर हसला, नंतर म्हटला आई तु देखिल भोळी आहे. तो विणकर (धाणक) कबीर तर अशिक्षित आहे. त्यास काय पराजित करायचे? आत्ताच गेलो लगेच आलो.

महर्षि सर्वानन्द जी सर्व शास्त्रांना एक बैलावर ठेऊन त्या गल्ली (Colony) मध्ये गेला ज्यामध्ये कबीर परमेश्वर जी यांची झोपडी होती. परमेश्वर कबीर जी यांची धर्माची मुलगी कमाली विहिरीवर भेटली. पाणी काढत होती. सर्वानन्दला अचानक भयंकर तहान लागली. त्याने मुलीस म्हटले कि मुली! लवकर पाणी पाज, माझे प्राण जाणार आहे. मुलीने बादलीने पाणी काढून सर्वानन्दला पाजले. त्या वेळी विणकर कॉलोनीतील व्यक्ति आपल्या-आपल्या घरातुन पाहत होते तसेच विचार करत होते कि हा ब्राह्मण वाटत आहे जो चुकून येथे आला आहे. तहान भागल्यानंतर सर्वानन्द ने इकडे-तिकडे पाहिले कि कोणी मला विणकरांच्या विहिरीतील पाणी पिताना पाहिले तर नाही. पाहिले तर सर्व स्त्री-पुरुष पाहत होते, हसत होते. आपली लाज ठेवण्याच्या उद्देश्याने विचारले कि हे मुली! ही कोणत्या जातीवाल्यांची विहीर आहे. कमाली ने म्हटले कि विप्र जी! विणकरांच्या कॉलोनी मध्ये तर विणकरांचीच विहिर असते, ब्राह्मणांची नाही. सर्वानन्द उंच आवाजामध्ये बोलला कि हे मूर्ख मुली! अगोदर का नाही सांगितले कि हि शूद्रांची विहिर आहे. माझा धर्म भ्रष्ट केला. मुलगी कमाली ने म्हटले कि विप्र जी! तेव्हा आपले प्राण जाणार होते, आता तहान भागली तर जात आठवली. सर्वानन्द ने म्हटले कि हे मुली! कबीर चे घर कोठे आहे? सांगा. कमाली बोलली :-

कबीर का घर शिखर में, जहाँ सलैली गैल।

पाँव ना टिकैं पपील (चींटी) के, पंडित लादै बैल।।

भावार्थ :- कमाली बहिणीने सांगितले कि कबीर जी चे वास्तविक घर सतलोक मध्ये आहे. तेथे जाण्याचा मार्ग घसरट आहे. सत्य साधना करून त्यांच्या घरास प्राप्त केले जाते. तेथे तर मुंगी देखिल जाऊ शकत नाही. आपण तर बैलावर ग्रंथांना लादून फिरत आहात ज्यामध्ये परमेश्वर प्राप्तिची विधि नाही. सर्वानन्द ने म्हटले, मुली! सरळ बोल, या कॉलोनी मध्ये सांग कि ते कोठे राहतात? कमाली बहिणीने म्हटले कि हे विप्र जी! माझ्या मागे-मागे या. मी त्यांचीच मुलगी आहे. बहिण कमाली ने आपल्या घराच्या दरवाजावर येऊन म्हटले या महर्षी जी येथे आहे परमपिता कबीर जींचे घर. श्री सर्वानन्द जी ने मुलगी कमाली कडून आपला लोटा पाण्याने इतका भरला कि जरी थोडे देखिल पाणी टाकले तरी बाहेर पडेल तसेच म्हटले कि मुली हा

लोटा हळू-हळू घेऊन जाऊन कबीर यांना दे तसेच जे उत्तर ते देतील ते मला सांग. मुलगी कमाली द्वारा आणलेल्या लोट्यामध्ये परमेश्वर कबीर (कविर्देव) जी ने एक कपडे शिवण्याची मोठी सुई टाकली, काही पाणी लोट्यातुन निघुन बाहेर जमिनीवर पडले तसेच म्हटले मुली हा लोटा श्री सर्वानन्द जी यांना परत दे. लोटा परत घेऊन आलेल्या कमाली मुलीस सर्वानन्द जी ने विचारले कि कबीर जींनी काय उत्तर दिले? कमाली ने प्रभु द्वारा सुई टाकल्याचा वृतांत ऐकवला. तेव्हा महर्षि सर्वानन्द जी ने परम पूज्य कबीर परमेश्वर (कविर्देव) यांना विचारले कि आपण माझ्या प्रश्नाचे काय उत्तर दिले? प्रभु कबीर जी ने विचारले कि आपला प्रश्न काय होता?

श्री सर्वानन्द महर्षि जी ने म्हटले 'मी सर्व विद्वानांना शास्त्रार्थ मध्ये पराजित केले आहे. मी माझ्या आईला प्रार्थना केली होती कि माझे नाव सर्वाजीत ठेव. माझ्या आईने आपल्याला पराजित केल्यानंतर माझे नाव बदलण्यास सांगितले आहे. आपल्या जवळ लोट्यामध्ये पूर्ण पाणी भरुन पाठवण्याचा तात्पर्य आहे कि मी ज्ञानाने असा परिपूर्ण आहे जसा लोटा पाण्याने. यामध्ये अजुन पाणी सामवले जाणार नाही, ते बाहेरच पडेल अर्थात् माझ्या बरोबर ज्ञान चर्चा केल्याने कोणताच फायदा होणार नाही. आपले ज्ञान माझ्यामध्ये समावणार नाही, थुंकी व्यर्थच जाईल. यामुळे पराजित झाले लिहुन द्या, यामध्येच आपले हित आहे.

पूज्य कबीर परमेश्वर (कविर्देव) ने म्हटले कि आपल्या पाण्याने परिपूर्ण लोट्या मध्ये लोखंडाची सूई टाकण्याचा अभिप्राय आहे कि माझे ज्ञान (तत्त्वज्ञान) इतके जड आहे कि जसे सुई लोट्यातील पाण्यास बाहेर काढत खाली जाऊन थांबली आहे. या प्रकारे माझे तत्त्वज्ञान आपल्या असत्य ज्ञानास (लोक वेदास) काढुन आपल्या हृदयामध्ये समावेल. महर्षि सर्वानन्द जी ने म्हटले प्रश्न करा. एक बहु चर्चित विद्वानास विणकरांच्या (धाणकांच्या) गल्ली (कॉलोनी) मध्ये आलेला पाहुन आस-पास चे भोळी-बाबडी अशिक्षित विणकर शास्त्रार्थ ऐकण्यासाठी एकत्रित झाले. पूज्य कविर्देव ने प्रश्न किया :

कौन ब्रह्मा का पिता है, कौन विष्णु की माँ।
शंकर का दादा कौन है, सर्वानन्द दे बताए॥

उत्तर महर्षि सर्वानन्द जी का :- श्री ब्रह्मा जी रजोगुण आहेत तसेच श्री विष्णु जी सतगुण युक्त आहेत तसेच श्री शिव जी तमोगुण युक्त आहेत. हे तिन्ही अजर-अमर अर्थात् अविनाशी आहेत, सर्वेश्वर - महेश्वर - मृत्युंजय आहेत. यांचे कोणी माता-पिता नाहीत. आपण अज्ञानी आहात. आपणास शास्त्रांचे ज्ञान नाही. असेच उलटे-सुलटे प्रश्न केले आहेत. सर्व उपस्थित अशिक्षित श्रोतांनी टाळ्या वाजवल्या तसेच महर्षि सर्वानन्द जींचे समर्थन केले.

पूज्य कबीर प्रभु (कविर्देव) जी ने म्हटले कि महर्षि जी आपण श्रीमद्देवी भागवत पुराणातील तीसरा स्कंद तसेच श्री शिव पुराण चा सहावा तसेच सातवा रूद्र संहिता अध्याय प्रभु ला साक्षी ठेऊन गीता जी वर हात ठेऊन वाचले तसेच अनुवाद ऐकवले. महर्षि सर्वानन्द जी ने पवित्र गीता जी वर हात ठेऊन शपथ घेतली की खरे-खरे ऐकवेल.

पवित्र पुराणांना प्रभु कबीर (कविर्देव) जींच्या सांगितल्यानंतर ध्यान पूर्वक वाचले. श्री शिव पुराण (गीता प्रैस गोरखपुर हुन प्रकाशित, ज्याचे अनुवादक आहेत श्री हनुमान प्रसाद पोद्दार) मध्ये पृष्ठ नं. १०० ते १०३ वर लिहले आहे कि सदाशिव अर्थात् काल रूपी ब्रह्म तसेच प्रकृति (दुर्गा) च्या संयोगाने (पति-पत्नी व्यवहार) सतगुण श्री विष्णु जी, रजगुण श्री ब्रह्मा जी तसेच तमगुण श्री शिवजी चा जन्म झाला. हीच प्रकृति (दुर्गा) जी अष्टंगी म्हटले आहे, त्रिदेव जननी (तिन्ही ब्रह्मा, विष्णु, शिव जी) ची माता म्हटले आहे.

पवित्र श्री मद्देवी पुराण (गीता प्रैस गोरखपुर हुन प्रकाशित, अनुवादक श्री हनुमान प्रसाद पोद्दार तसेच

चिमन लाल गोस्वामी) तिसरा स्कंध मध्ये पृष्ठ नं. ११४ ते १२३ पर्यंत स्पष्ट वर्णन आहे कि भगवान विष्णु जी म्हणत आहे कि ही प्रकृति (दुर्गा) आम्हा तिन्ही देवांची जननी आहे. मी हिला त्यावेळी पाहिले होते जेव्हा मी लहान मुलगा होतो. माता ची स्तुति करताना श्री विष्णु जी ने म्हटले कि हे माता मी (विष्णु), ब्रह्मा तसेच शिव तर नाशवान आहेत. आमचा तर आविर्भाव (जन्म) तसेच तिरोभाव (मृत्यु) होतो आहे. आपण प्रकृति देवी आहात. भगवान शंकर ने म्हटले कि हे माता जर ब्रह्मा व विष्णु आपल्यापासून उत्पन्न झाले आहेत तर मी शंकर देखिल आपल्यापासून (दुर्गा) उत्पन्न झालो आहे अर्थात् आपण माझी देखिल माता आहात.

महर्षि सर्वानन्द जी अगोदर ऐकलेल्या अर्धवट शास्त्र विरुद्ध ज्ञानाच्या (लोकवेदाच्या) आधारावर तिन्ही श्री ब्रह्मा, श्री विष्णु तसेच श्री शिव यांना अविनाशी व अजन्मा म्हणत होता. पुराणांना वाचत होता तरी देखिल अज्ञानी होता. कारण ब्रह्म (काल) पवित्र गीता जी अध्याय ७ श्लोक १० मध्ये म्हणत आहे कि मी सर्व प्राण्यांची (जे माझ्या एकविस ब्रह्मण्डांमध्ये माझ्या अधीन आहेत) बुद्धि आहे. जेव्हा इच्छा होईल ज्ञान प्रदान करेल तसेच जेव्हा इच्छा होईल अज्ञान भरेल. त्या वेळी पूर्ण परमात्मा द्वारा पुराणांचे अध्याय तसेच पृष्ठ सांगितल्यानंतर काल (ब्रह्म) चा दबाव बाजुला झाला तसेच सर्वानन्द जी यांना स्पष्ट ज्ञान झाले. वास्तव मध्ये असेच लिहलेले आहे. परंतु मान-हानि च्या भितीने म्हटले कि मी सर्व वाचले. असे कोठेही लिहलेले नाही. कविर्देव (कबीर परमेश्वर) यांना म्हटले तू खोटारडा आहे. तुला काय माहिती शास्त्रांच्या विषयामध्ये. आम्ही दररोज वाचतो. मग काय होणार, सर्वानन्द जी ने पाण्याच्या प्रवाहासारखे संस्कृत बोलणे सुरु केले. वीस मिनीटापर्यंत पाठ केलेली कोणती तरी वेदवाणी बोलत राहिला, पुराण ऐकवले नाही.

सर्व उपस्थित भोळी-भाबडे श्रोतागण जे संस्कृत भाषा देखिल समजत नव्हते, प्रभावित होऊन सर्वानन्द महर्षि जी यांच्या समर्थन मध्ये वाह-वाह महाज्ञानी म्हणु लागले. भावार्थ आहे कि परमेश्वर कबीर (कविर्देव) जी यांना पराजित केले तसेच महर्षि सर्वानन्द जी यांना विजयी घोषित केले. परम पूज्य कबीर परमेश्वर (कविर्देव) जींनी म्हटले कि सर्वानन्द जी आपण पवित्र गीता जी ची शपथ घेतली आहे, ती देखिल विसरला. जेव्हा आपण समोर लिहलेल्या शास्त्रांच्या खरेपणाला देखिल मानत नाहीत झोपलेल्या व्यक्तिला जागे केले जाऊ शकते पण जो जाणुन बुजुन झोपल्याचे नाटक करत आहे त्याला जागे केले जाऊ शकत नाही.

कबीर जान बूझ साची तजे करै झूठ से नेह। ताकी संगति हे प्रभु स्वपन में भी न दे।

यामुळे हे सर्वानन्द! मी हारलो तु जिंकला.

एक जमिनदाराचा मुलगा सातवी मध्ये शिकत होता. त्याने काही इंग्रजी भाषा समजली होती. एक दिवस दोघेही पिता-पुत्र शेता मध्ये बैल गाडी घेऊन जात होते. समोर एक इंग्रज कार घेऊन आला. त्याने बैलगाडी वाल्याला इंग्रजी भाषे मध्ये रस्ता विचारला. वडिलाने मुलाला म्हटले मुला हा इंग्रज स्वतःला जास्तच शिक्षित सिद्ध करू इच्छित आहे. तु देखिल इंग्रजी भाषा समजतो आहे. काढ याचा घमंड. ऐकव इंग्रजी बोलून. शेतकऱ्याच्या मुलाने इंग्रजी भाषा मध्ये आजाराच्या सुट्टीसाठी प्रार्थना-पत्र पुर्ण ऐकवले. इंग्रज त्या नादान मुलाच्या नादानीला चिडुन विचारत आहे रस्ता, ऐकवत आहे आजारीपणा च्या सुट्टीचे प्रार्थना-पत्र. आपली कार घेऊन डोक्यावर हाथ मारुन निघुन गेला. शेतकऱ्याने आपल्या विजेता मुलाची पाठण थोपटली तसेच म्हटले वाह मुला! माझे तर जीवन सफल झाले. आज तु इंग्रजाला इंग्रजी भाषा मध्ये पराजित केले. तेव्हा मुलाने म्हटले पिता जी मला माई बॅस्ट फ्रेंड एस्से (माझा खास दोस्त नावाचा प्रस्ताव) देखिल लक्षात आहे. तो ऐकवला असता तर इंग्रज कार गाडी सोडून पळुन गेला असता. याच प्रकारे कविर्देव जी काही विचरत आहे आणि सर्वानन्द जी उत्तर काही देत आहेत. या प्रकारे शास्त्रार्थ ने तत्त्वज्ञानास उलझून ठेवले आहे.

परम पूज्य कबीर परमेश्वर (कविर्देव) ने म्हटले कि सर्वानन्द जी आपण जिंकले मी हारलो. महर्षि

सर्वानन्द जी ने म्हटले लिहून घ्या, मी कच्चे काम करत नाही. परमात्मा कबीर (कविर्देव) जी ने म्हटले कि ही कृपा देखिल आपण करा. लिहून घ्या जे लिहायचे आहे, मी अंगठा लावेल. महर्षि सर्वानन्द जी ने लिहले कि शास्त्रार्थ मध्ये सर्वानन्द विजयी झाला तसेच कबीर साहेब पराजित झाले तसेच कबीर परमेश्वर ने अगठा लावला. आपल्या आई जवळ जाऊन सर्वानन्द जी ने म्हटले कि आई घे आपल्या गुरुदेवला पराजित करण्याचे प्रमाण. भक्तमति शारदा जी ने म्हटले मुला वाचुन दाखव. जेव्हा सर्वानन्द जी ने वाचले त्यामध्ये लिहले होते कि शास्त्रार्थ मध्ये सर्वानन्द पराजित झाला तसेच कबीर परमेश्वर (कविर्देव) विजयी झाले. सर्वानन्द जी ची आई ने म्हटले मुला आपण तर म्हणत होता कि मी विजयी झालो आहे, तु तर हारून आला आहे. महर्षि सर्वानन्द जी ने म्हटले आई मी कित्येक दिवसांपासुन लागोपाठ शास्त्रार्थ मध्ये व्यस्त होतो, यामुळे झोपेत येऊन माझ्याकडून लिहण्यामध्ये चुक झाली आहे. परत जातो तसेच बरोबर लिहून आणतो. आई ने अट ठेवली होती कि विजयी झाल्याचा काही लिखित प्रमाण देणार तरच मी मानेल, तोंडी नाही. महर्षि सर्वानन्द जी पुन्हा गेले तसेच म्हटले कि कबीर साहेब माझ्या लिहण्यामध्ये काही त्रुटि राहिली आहे, पुन्हा लिहावे लागेल. साहेब कबीर जी ने म्हटले कि पुन्हा लिहा. सर्वानन्द जी ने पुन्हा लिहून अंगठा लावून आईकडे आला तर पुन्हा चुकीचेच दिसले. म्हटले आई पुन्हा जातो. तिसऱ्यांदा लिहून आणले तसेच घरामध्ये प्रवेश करण्याच्या अगोदर वाचले व्यवस्थित लिहले होते. सर्वानन्द जी ने त्या लेखावरून नजर हटविली नाही तसेच चालत आपल्या घरामध्ये प्रवेश करताना म्हणु लागला आई ऐकवू, हे बोलुन वाचु लागला. तर त्याच्या डोळ्यासमोर अक्षर बदलले गेले. तिसऱ्यांदा देखिल हेच प्रमाण लिहले गेले कि शास्त्रार्थ मध्ये सर्वानन्द पराजित झाला तसेच कबीर साहेब विजयी झाले. सर्वानन्द बोलू शकला नाही. तेव्हा आईने म्हटले मुला बोलत का नाही? वाचुन ऐकव काय लिहले आहे. आईला माहित होते कि नादान मुलगा पर्वताला टक्कर मारायला जात आहे. आई ने सर्वानन्द जी ला म्हटले कि मुला परमेश्वर आले आहेत, जाऊन चरणांमध्ये पडुन आपल्या चुकीची क्षमा याचना कर तसेच उपदेश घेऊन आपले जीवन सफल कर. सर्वानन्द जी आपल्या आईच्या चरणांमध्ये पडून रडू लागला तसेच म्हटले आई हे तर स्वतः प्रभु आले आहेत. आपण माझ्याबरोबर चला, मला लाज वाटते. सर्वानन्द जी ची आई आपल्या मुलाला बरोबर घेऊन प्रभु कबीरांकडे गेली तसेच सर्वानन्द जी ला देखिल कबीर परमेश्वर कडून उपदेश दिला. तेव्हा त्या महर्षि म्हणणाऱ्या नादान प्राण्याचा पूर्ण परमात्माच्या चरणांमध्ये आल्याने उद्धार झाला. पूर्ण ब्रह्म कबीर परमेश्वर (कविर्देव) ने म्हटले सर्वानन्द आपण अक्षर ज्ञानाच्या आधारावर देखिल शास्त्रांना समजले नाही. कारण माझ्या शरण मध्ये आल्या शिवाय ब्रह्म (काल) कोणाच्याही बुद्धिला पूर्ण विकसित होऊ देत नाही. आता पुन्हा वाचा याच पवित्र वेद व पवित्र गीता जी तसेच पवित्र पुराणांना. आता आपण ब्राह्मण झाला आहात. "ब्राह्मण सोई ब्रह्म पहचाने" विद्वान तोच आहे जो पूर्ण परमात्माला ओळखुन आपले कल्याण करवेल.

विशेष :- आज सन् २०१३ पासून जवळपास ६०८ वर्ष अगोदर याच पवित्र वेद, पवित्र गीता जी व पवित्र पुराणांमध्ये लिहलेले ज्ञान कबीर परमेश्वर (कविर्देव) जींनी आपल्या साधारण वाणी मध्ये देखिल दिले होते. (जेव्हा ते पाच वर्षांचे झाले. त्याच वेळी अमृत ज्ञान सांगण्यास सुरुवात केली होती जे सन् १४९३ मध्ये धर्मदास जी द्वारा लिहले गेले होते.) जे त्यावेळी तसेच आज पर्यंतच्या महर्षिंनी व्याकरण त्रुटि युक्त भाषा म्हणुन वाचणे देखिल आवश्यक समजले नाही तसेच म्हटले कि कबीर तर अज्ञानी आहे, यास अक्षर ज्ञान तर नाही. यास काय माहित संस्कृत भाषा मध्ये लिहलेले शास्त्रांमध्ये लपलेले गूढ रहस्य. आम्ही विद्वान आहोत जे आम्ही म्हणतो ते सर्व शास्त्रांमध्ये लिहलेले आहे तसेच श्री ब्रह्मा जी, श्री विष्णु जी व श्री शिव जी यांनी कोणी माता-पिता नाहीत. हे तर अजन्मा-अजर-अमर-अविनाशी तसेच सर्वेश्वर, महेश्वर, मृत्युंजय आहेत. सर्व सृष्टि रचनहार आहेत, तिघेही गुण युक्त आहेत. इत्यादी इत्यादी व्याख्या ठोकुन आत्तापर्यंत बोलत राहिले. आज

तेच पवित्र शास्त्र आपल्या जवळ आहेत. ज्यामध्ये तिन्ही प्रभु (श्री ब्रह्मा जी रजगुण, श्री विष्णु जी सतगुण, श्री शिव जी तमगुण) चे माता-पिता चे स्पष्ट विवरण आहे. त्यावेळी आपले पूर्वज अशिक्षित होते तसेच शिक्षित वर्गाला शास्त्रांचे पूर्ण ज्ञान नव्हते. तरी देखिल कबीर परमेश्वर (कविर्देव) द्वारा सांगितलेल्या सत्यज्ञानास जाणुन बुजुन ठोकरले कि कबीर खोटे बोलत आहे कोणत्याच शास्त्रामध्ये लिहलेले नाही कि श्री ब्रह्मा जी, श्री विष्णु जी व श्री शिव जी यांचे कोणी माता-पिता आहेत.

“कबीर जी ने तिन्ही देवतांची उत्पत्ति कथा ऐकवली”

आज सर्व मानव समाज (बहिण-भाऊ, बालक व तरुण तसेच वृद्ध, मुले तसेच मुली शिक्षित आहेत.) आज कोणीही असे फसवू शकत नाही कि शास्त्रांमध्ये असे लिहलेले नाही जसे कबीर परमेश्वर (कविर्देव) साहेब जींच्या अमृत वाणी मध्ये कबीर सागर ग्रंथ मध्ये लिहले आहे.

अमृतवाणी पूज्य कबीर परमेश्वर (कविर्देव) की :-

धर्मदास यह जग बौराना। कोइ न जाने पद निरवाना।।
यहि कारन मैं कथा पसारा। जगसे कहियो एक राम नियारा।।
यही ज्ञान जग जीव सुनाओ। सब जीवोंका भ्रम नशाओ।।
भ्रम गये जग वेद पुराना। आदि राम का भेद न जाना।।
राम राम सब जगत बखाने। आदि राम कोइ बिरला जाने।।
ज्ञानी सुने सो हिरदै लगाई। मूर्ख सुने सो गम्य ना पाई।।
अब मैं तुमसे कहों चिताई। त्रयदेवनकी उत्पत्ति भाई।।
कुछ संक्षेप कहों गुहराई। सब संशय तुम्हरे मिट जाई।।
मां अष्टंगी पिता निरंजन। वे जम दारुण वंशन अंजन।।
पहिले कीन्ह निरंजन राई। पीछेसे माया उपजाई।।
माया रूप देख अति शोभा। देव निरंजन तन मन लोभा।।
देव निरंजन किन्हां भोग विलासा। अष्टांगी को रही तब आसा।।
तीन पुत्रा अष्टंगी जाये। ब्रह्मा विष्णु शिव नाम धराये।।
तीन देव विस्तार चलाये। इनमें यह जग धोखा खाये।।
पुरुष गम्य कैसे को पावै। काल निरंजन जग भरमावै।।
तीन लोक अपने सुत दीन्हा। सुन्न निरंजन बासा लीन्हा।।
अलख निरंजन सुन्न ठिकाना। ब्रह्मा विष्णु शिव भेद न जाना।।
तीन देव सो उसको धावें। निरंजन का वे पार ना पावें।।
अलख निरंजन बड़ा बटपारा। तीन लोक जिव कीन्ह अहारा।।
ब्रह्मा विष्णु शिव नहीं बचाये। सकल खाय पुन धूर उड़ाये।।
तिनके सुत हैं तीनों देवा। आंधर जीव करत हैं सेवा।।
अकाल पुरुष काहू नहिं चीन्हां। काल पाय सबही गह लीन्हां।।
ब्रह्म काल सकल जग जाने। आदि ब्रह्मको ना पहिचाने।।
तीनों देव और औतारा। ताको भजे सकल संसारा।।
तीनों गुण का यह विस्तारा। धर्मदास मैं कहों पुकारा।।
गुण तीनों की भक्ति में, भूल परो संसार। कहै कबीर निज नाम बिन, कैसे उतरैं पार।।

यानंतर महर्षि सर्वानन्द जी ने चारही वेदांना तत्त्वज्ञानाच्या आधाराने समजले. वास्तविकता ने स्वतः परिचीत झाले. कबीर विणकरांचा शिष्य झाला तसेच हेच सत्य ज्ञान इतरांना देखिल समजावले.

उपरोक्त वाणी चा भावार्थ :- कबीर परमेश्वर जी सन् १३९८-१५१८ पर्यंत संसारामध्ये राहुन आपले परम भक्त धर्मदास जी जे त्यांचे समकालिन होते, यांना सांगितले. {धर्मदास जी देखिल श्री विष्णु जी उर्फ श्री कृष्ण जी चे परम भक्त होते. नंतर खरे कळाल्यावर कबीर परमेश्वर जींच्या शरण मध्ये आले होते.} कबीर जी ने म्हटले हे धर्मदास! हा सर्व संसार यथार्थ अध्यात्म ज्ञान नसल्यामुळे विचलित आहे. कोणाला देखिल मोक्ष मार्ग माहित नाही. यामुळे मी तुला ही कथा ऐकवली आहे कि पूर्ण परमात्मा या देवता व काल ब्रह्म पेक्षा भिन्न आहे. (हेच प्रमाण गीता अध्याय १५ श्लोक १६-१७ मध्ये आहे.)

हे धर्मदास! ही कथा आपण जगत च्या जीवांना ऐकवा. त्यांचे भ्रम निवारण करा.

आता मी (कबीर जी) तुला तिन्ही देवतांची (ब्रह्मा, विष्णु तसेच शिव) उत्पत्ति ची संक्षिप्त कथा ऐकवतो ज्यामुळे तुझे सर्व भ्रम नष्ट होतील. ब्रह्मा, विष्णु तसेच शिव जी यांनी माता तर दुर्गा देवी आहे तसेच पिता ज्योति निरंजन म्हणजे काल ब्रह्म आहेत.

मी (कबीर जी ने) अगोदर ज्योति निरंजन (काल ब्रह्म) यास उत्पन्न केले. त्यानंतर दुर्गा देवी (अष्टांगी) ला उत्पन्न केले. दोघेही तरुण उत्पन्न केले होते. काही काळानंतर ज्योति निरंजन ने देवी च्या सौंदर्यावर आकर्षित होऊन दुर्गा देवी बरोबर भोग-विलास (Sex) केला. माया (देवी दुर्गा) ला गर्भ राहिला. अष्टांगी देवी ने तीन पुत्रांना जन्म दिला. ज्यांचे ब्रह्मा, विष्णु तसेच शिव नाव ठेवले.

हे तिन्ही पुत्र आपले पिता काल निरंजन चे कार्य करत आहेत म्हणजे जीव उत्पत्ति, स्थिति तसेच संहार कार्य करत आहेत. या तिन्ही देवतांपासून प्रभावित होऊन यांना सर्वस्व समजुन यांची प्रशंसा व भक्ति साधना करतात. ज्या कारणाने सर्व भक्त धोखा खात आहेत. पूर्ण परमात्माचे ज्ञान जीवास कसे होऊ शकते? कारण काल निरंजन सर्व जगतला धोखा देत आहे. हा एका ब्रह्मण्ड मध्ये वरती सुन्न ठिकाणावर आपल्या योगमायाने लपुन राहतो. आपल्या वास्तविक रूपामध्ये कोणाच्याही समक्ष येत नाही. (हेच प्रमाण गीता अध्याय ७ श्लोक २४-२५ मध्ये आहे.) याने प्रतिज्ञा केली आहे कि मी कधीही कोणासही दर्शन देणार नाही. हा माझा अटळ नियम आहे. याच कारणाने श्री ब्रह्मा जी, श्री विष्णु जी तसेच श्री शिव जी परमात्मा प्राप्ति साठी साधना करतात. त्यांना देखिल आज पर्यंत आपल्या वडिलांचे दर्शन झाले नाही. यांना देखिल या रहस्याचे ज्ञान नाही जे मी तुला सांगत आहे. या काल निरंजन ला अलख निरंजन देखिल म्हणतात. हा मोठा ठगी आहे म्हणजे धोखेबाज आहे. याने देवी बरोबर दुर्व्यवहार केला होता. त्याकारणाने यास शाप लागला आहे दररोज एक लाख मानव शरीर खाण्याचा तसेच सव्वा लाख उत्पन्न करण्याचा. हा आपल्या तिन्ही मुलांना (श्री ब्रह्मा, श्री विष्णु तसेच श्री शिव) देखिल खातो म्हणजे त्यांचा देखिल मृत्यु करतो. हे (देवी दुर्गा आणि काल ब्रह्म) तिन्ही पुत्र आहेत. तत्त्वज्ञान नेत्रहीन व्यक्ति या तिन्ही देवतांना अजर, अविनाशी तसेच सर्वांचे मालक समजुन धोखा खात आहेत.

अकाल पुरुष म्हणजे ज्याचा काल (नाश) कधीही होत नाही, त्या सत्य पुरुषाला कोणीही ओळखत नाही. त्याची ओळख कोणीच केली नाही. काल म्हणजे क्षर पुरुषाला (नाशवान) सर्वांनी स्वीकार केले. यास सर्वजण ओळखतात कि निराकार परमात्मा आहेत, परंतु आदि दिव्य पुरुष (गीता अध्याय ८ श्लोक ३, ८, ९, १०, २०, २१, २२, अध्याय १८ श्लोक ६२, १८ तसेच अध्याय १५ श्लोक १-४, १६-१७ मध्ये सांगितलेले पूर्ण ब्रह्म) ला कोणीही ओळखत नाही. भोळे प्राणी या तिन्ही देवतांची भक्ति करतात आणि यांच्या अवतारांची (राम, कृष्ण इत्यादी-इत्यादी) भक्ति संपुर्ण संसार करत आहे जे पूर्ण मोक्षदायक नाहीत.

कबीर परमेश्वर जी सांगत आहेत कि हे धर्मदास! तिन्ही देवतांचे हे विस्तृत वर्णन आहे. मी ओरडून-ओरडून सांगत आहे. सर्वाना ऐकवत आहे. या तिन्ही गुणांची म्हणजे रजगुण ब्रह्मा, सतगुण विष्णु तसेच तमगुण शिव यांच्या भक्ति मध्ये सर्व संसार भूलला आहे. पूर्ण परमात्मा चे निज नाम म्हणजे खऱ्या मंत्राशिवाय भवसागर मधुन कसा पार होऊ शकतो ?

कबीर, तीन देव की जो करते भक्ति, उनकी कबहू ना होवे मुक्ति।

अर्थात् कबीर परमेश्वर जी ने सांगितले आहे कि या तिन्ही देवतांची (ब्रह्मा, विष्णु तसेच शिव) जे भक्ति करतात, त्यांची मुक्ति कधीही होणार नाही. गीता अध्याय ७ श्लोक १२-१५ तसेच २०-२३ मध्ये देखिल हेच प्रमाण आहे कि ज्या साधकांचे ज्ञान तिन्ही गुण म्हणजे रजगुण ब्रह्मा, सतगुण विष्णु तसेच तमगुण शिव यांच्या पासून मिळणाऱ्या क्षणिक लाभापासून हारला आहे, ते राक्षस स्वभावास धारण केलेल्या मनुष्यांमध्ये नीच, दूषित कर्म करणारे मूर्ख माझी भक्ति करत नाहीत. (गीता ज्ञान दाता ने म्हटले आहे) आपल्या भक्ति ला गीता ज्ञान देणाऱ्याने अध्याय ७ चे श्लोक १८ मध्ये अनुत्तम (Bad) सांगितले आहे.

हेच परमेश्वर कबीर जी ने तत्वज्ञान मध्ये वरती सांगितले आहे.

“गीता मध्ये तिन्ही देवतांची भक्ति न करण्याचे प्रमाण”

प्रश्न १६ :- काय रजगुण ब्रह्मा, सतगुण विष्णु तसेच तमगुण शंकर (शिव) ची पूजा (भक्ति) करायला हवी ?

उत्तर :- नाही.

प्रश्न १७ :- रजगुण ब्रह्मा, सतगुण विष्णु तसेच तमगुण शंकर (शिव) यांची पूजा (भक्ति) करू नये याचा कुठे पुरावा आहे ?

उत्तर :- श्री मद्भगवत् गीता अध्याय ७ श्लोक १२ ते १५, २० ते २३ तसेच गीता अध्याय ९ श्लोक २३-२४, गीता अध्याय ७ श्लोक १२ ते १५ मध्ये प्रमाण आहे की ज्या व्यक्ति रजगुण ब्रह्मा, सतगुण विष्णु व तमगुण शिवाची भक्ति करतात, ते राक्षस स्वभाव धारण केलेल्या मनुष्यामध्ये नीच, दूषित कर्म करणारे मूर्ख मला पुजत नाही. (हा पुरावा गीता अध्याय ७ श्लोक १२ ते १५ मध्ये आहे. पुन्हा गीता अध्याय ७ च्याच २० ते २३ तसेच गीता अध्याय ९ श्लोक २३-२४ मध्ये हेच म्हटले आहे आणि क्षर पुरुष, अक्षर पुरुष तसेच परम अक्षर पुरुष गीता अध्याय १५ श्लोक १६-१७ मध्ये ज्यांचे वर्णन आहे), त्यांना सोडून श्री ब्रह्मा, श्री विष्णु तसेच श्री शिव जी इतर देवतांमध्ये गणले जातात. या दोन्ही अध्यायांमध्ये (गीता अध्याय ७ तसेच गीता अध्याय ९ मध्ये) वर लिहिलेले श्लोकां मध्ये गीता ज्ञान दाता म्हणतो कि जो साधक ज्याही उद्देशाने अन्य देवतांना पुजतो, तो भगवान समजून पुजतो. त्या देवतांना मी काही शक्ति प्रदान केलेल्या आहेत. देवतांना पुजणाऱ्यांना माझ्या द्वारे केलेल्या विधानामुळे काही लाभ प्राप्त होतात. परंतु त्या अल्प बुद्धीधारकांचे ते फळ नाशवान असते. देवतांना पुजणारे देवतांच्या लोकांत जातात. माझे पूजारी मला प्राप्त होतात.

गीता अध्याय १६ श्लोक २३-२४ मध्ये म्हटले आहे कि शास्त्रविधीचा त्याग करून जे साधक मनमाने आचरण करतात अर्थात ज्या देवता, पितर, यक्ष, भैरव-भुतांची भक्ति करतात आणि मनकल्पित मंत्रांचा जाप करतात, त्यांना न काही सुख मिळते, न कुठली सिद्धी प्राप्त होते तसेच न गती मिळते अर्थात न मोक्ष होतो. यावरून तुझ्याकरिता हे अर्जुन! कर्तव्य (जी भक्ति करावयास हवी) आणि अकर्तव्य (जी भक्ति करावयास नको) च्या व्यवस्थेमध्ये शास्त्र हेच प्रमाण आहे. गीता अध्याय १७ श्लोक १ मध्ये अर्जुन विचारतो कि हे कृष्ण! (कारण कि अर्जुन असे समजत होता कि श्रीकृष्णच गीता ज्ञान देत आहे, परंतु श्री कृष्णाच्या शरीरात प्रेतवत प्रवेश

करुण काल (ब्रह्म) ज्ञान देत होता, जे अगोदरच सिद्ध केले आहे). जे लोक शास्त्रविधीचा त्याग करुन अन्य देवतांची पूजा करतात, ते स्वभावाने कसे असतात? गीता ज्ञान दाता उत्तर देतो कि सात्विक व्यक्ति देवतांचे पुजन करतात. राजसी व्यक्ति यक्ष आणि राक्षस पूजा तसेच तामसी व्यक्ति प्रेत आदिंची पूजा करतात. ही सर्व शास्त्रविधी रहित कर्मे आहेत. गीता अध्याय १७ श्लोक ५-६ मध्ये म्हटले आहे कि जो मनुष्य शास्त्रविधी रहित केवळ मनकल्पित घोर तप करतो तो दांभिक (ढोंगी) आहे आणि शरीरातील कमळांमधील विराजमान शक्तिंना तसेच मला सुद्धा करणारे राक्षसी स्वभावाचे अज्ञानी जाण. सूक्ष्मवेदांत देखिल परमेश्वरांनी म्हटले आहे कि :-

कबीर, माई मसानी सेढ शीतला भैरव भूत हनुमंत।

परमात्मा से न्यारा रहै, जो इनको पूजंत।।

राम भजै तो राम मिलै, देव भजै सो देव।

भूत भजै सो भूत भवै, सुनो सकल सुर भेव।।

स्पष्ट झाले कि श्री ब्रह्मा जी (रजगुण), श्री विष्णु जी (सतगुण) तसेच श्री शिव जी (तमगुण) यांची पूजा (भक्ति) करायची नाही तसेच यांच्याबरोबर भुत, पितर पूजा, (श्राद्ध कर्म, तेरावा, पिण्डोदक क्रिया, सर्व प्रेतपूजा आहेत) भैरव तसेच हनुमानजींची देखिल पूजा करायची नाही.

(पुस्तक "गीता तुझे ज्ञान अमृत" मधील काही अंश)

प्रश्न ४४ (धर्मदास जींचा) :- काय पूर्ण मोक्ष मिळवण्यासाठी भगवान विष्णु जी तसेच भगवान शंकर जींची पूजा सोडावी लागेल?

उत्तर (जिन्दा बाबा जींचे) :- या प्रभुंना नाही सोडायचे, यांची पूजा सोडावी लागेल.

प्रश्न ४५ (धर्मसास जींचा) :- हे जिन्दा! मी समझलो नाही. या विष्णु व शंकर प्रभुंना नाही सोडायचे देखिल पूजा सोडावी लागेल. माझी बुद्धी संकिर्ण आहे. मी महाअज्ञानी प्राणी आहे. कृपया विस्तारांनी सांगण्याची कृपा करावी.

उत्तर (जिन्दा महात्मार्जींचे) :- हे धर्मदास जी! तुम्ही यांची साधना शास्त्रविधी त्यागुन मनमाना आचरण करत आहात. ज्यामुळे तुम्हाला कुठलाच लाभ मिळत नाही. या देवतांकडुन लाभ मिळवण्याचे साधनेचे मंत्र माझ्याजवळ आहे. जर म्हशीला म्हैस-म्हैस करत राहिला तर ती तुमच्याकडे नाही पाहणार. तिचा एक विशेष मंत्र आहे हुर्र-हुर्र आहे. तो ऐकता क्षणीच ती तुरंत प्रभावित होईल व आवाज लावणाऱ्याकडे आकर्षित होईल. याप्रकारे या सर्व आदरणीय देवतांचे निज मंत्र आहेत. जेणेकरुन ते पूर्ण तसेच तुरंत लाभ देतात. प्रिय वाचकहो! तेच मंत्र माझ्यापाशी (संत रामपाल दास) आहेत. जे परमेश्वराने गुरुजीच्या माध्यमातुन मला दिलेत, या व प्राप्त करा.

जसे कि तुम्हाला सांगितले होते की हा संसार एक वृक्ष आहे असे समजा. परम अक्षर पुरुष याची मुळे समजा. अक्षर पुरुष खोड समजा, क्षर पुरुष एक मोठी फांदी तसेच तीन देवता (रजगुण ब्रह्मा जी, सतगुण विष्णु जी तसेच तमगुण शिव जी) या संसार रुपी वृक्षाच्या शाखा माना आणि पान रुपी संसार.

जर तुम्ही कोटुन तरी आंब्याचे झाड घेऊन आलात. तर एक खड्डा खणुन त्याची मुळे त्या खड्ड्यातील मातीत दाबले आणि मुळाचे सिंचन कराल. तेव्हा कुठे ते रोप आंब्याचे झाड बनेल व त्या झाडाच्या शाखांना फळं लागतील. यामुळे झाडांच्या शाखांना आपण तोडु नाही शकणार. परंतु यांना मुळाच्या स्थानी खड्यात मातीत दाबुन त्यांचे सिंचन केले जात नाही. ठिक याप्रमाणे संसाररुपी वृक्षाची मुळे अर्थात परम अक्षर ब्रह्म ला इष्ट रुपात प्रतिष्ठित करुन पूजा करणे ही शास्त्र अनुकूल साधना आहे. जी परमलाभ देणारी असते. याप्रकारे केली

गेलेली भक्ति कर्माचे फळ हेच तीन देवता (संसार वृक्षाच्या शाखा) कर्मानुसार प्रदान करतात. यासाठी यांची पूजा सोडावयाची असते. परंतु यांना सोडून (तोडा) देऊ शकत नाही. हेच प्रमाण श्री मदभगवत गीता अध्याय ३ श्लोक ८ ते १५ पर्यंत हेच आहे. म्हटले आहे कि :-

❖ हे अर्जुन! तु शास्त्रविहीत कर्म कर अर्थात शास्त्रांमध्ये जसे भक्ति कार्य करण्यास सांगितले आहे. तसेच भक्ति कार्य कर. जर घर त्याग करून जंगलात निघून गेला अर्थात कर्म सन्यासी झाला किंवा एका स्थानावर बसून हठपूर्वक साधना करू लागला तर तुझ्या शरीर पोषण निर्वाह होणार नाही. यासाठी कर्म न करण्याची उपेक्षा कर्म करता-करता भक्ति कर्म करणे श्रेष्ठ आहे. (गीता अध्याय ३ श्लोक ८)

❖ जे साधक शास्त्रविधी त्यागून मनमानी आचरण करतात अर्थात शास्त्र अनुकूल भक्ति कर्माव्यतिरिक्त दुसऱ्या कर्मांमध्ये लागलेल्या मनुष्य समुदाय कर्मांच्या बंधनात अडकुन जन्म-मरणाच्या चक्रात सदा राहतात. त्यासाठी हे कुन्तीपुत्र अर्जुन! शास्त्रविरुद्ध भक्ति कर्म जे करत आहे, त्यापासून आसक्ति रहित होऊन शास्त्र अनुकूल भक्ति कर्म कर. (गीता अध्याय ३ श्लोक ९)

❖ संसाराची रचना करून प्रजापती (कुळाचे मालक) नी सर्व प्रथम मनुष्याची रचना करून त्याचबरोबर यज्ञ अर्थात धार्मिक अनुष्ठानाचे ज्ञान देवून यांना सांगितले होते कि तुम्ही या प्रकारे सांगितलेल्या शास्त्र अनुकूल कर्मांद्वारे वृद्धीला प्राप्त व्हा. याप्रकारे शास्त्र अनुकूल भक्तिद्वारे तुम्हा लोकांना इच्छित भोग प्राप्त करणारी असेल. (गीता अध्याय ३ श्लोक १०)

❖ याप्रकारे शास्त्र अनुकूल भक्तिद्वारा अर्थात संसाररूप वृक्षाच्या मुळा (मुळ अर्थात परम अक्षर ब्रह्म) ची सिंचाई अर्थात पूजा करून देवतांना अर्थात संसाररूपी वृक्षाच्या तीन गुणरूपी शाखांना (रजगुण ब्रह्मा, सतगुण विष्णु तसेच तमगुण शिव जी) उन्नत करा. ते देवता (संसार वृक्षाची शाखा तिन्ही देवता) तुम्हाला फळ देऊन उन्नत करो. याप्रकारे एक-दुसऱ्यांना उन्नत करून परमकल्याण अर्थात पूर्ण मोक्षाला प्राप्त होऊन जाल. (गीता अध्याय ३ श्लोक ११)

❖ शास्त्रविधी अनुसार केले गेलेल्या भक्ति कर्मांना अर्थात यज्ञांद्वारे वाढलेले देवता अर्थात संसाररूपी वृक्षाची मुळे अर्थात मुळ मालकाला (परम अक्षर ब्रह्माला) इष्टरूपात प्रतिष्ठित करून भक्ति कर्मांनी वाढलेल्या शाखा (तीन देवता) तुम्हा लोकांना न मागता देखिल कर्मानुसार इच्छित भोग निश्चीत देत राहतील. जसे आंब्याच्या झाडाची मुळांची सिंचाई केल्यामुळे शाखा उन्नत झाल्या. मग त्या शाखांना आपोआप फळ लागतील. ती लगडलेली फळे पडतील, प्रत्येक व्यक्तिला जे कर्मानुसार फळ प्राप्त होते, हे वरील पद्धतीने केले जाते. जर कोणी व्यक्ति त्या देवता (शाखा) द्वारा दिलेल्या धनातुन पुन्हा दान-पुण्य करित नाही, केवळ आपलेच पोट भरतो, स्वयं भोगत राहतो. तो परमात्म्याचा चोर आहे. (गीता अध्याय ३ श्लोक १२)

❖ शास्त्र अनुकूल भक्ति विधी मध्ये सर्वप्रथम परमात्म्याला भोग लावला जातो. भंडारा करणे जरूरीचे असते. पहिले परम अक्षर ब्रह्म ला इष्ट रूपात पुजन भोग लावून शेष भोजन भक्तांमध्ये वाटले जाते. त्या शेष अन्नाला सत्संगात उपस्थित पुण्य आत्मा खातात कारण कि पुण्य आत्मेच परमात्मासाठी वेळ काढून धार्मिक अनुष्ठानांत सहभागी होतात. त्यासाठी म्हटले आहे कि त्या यज्ञातुन शिल्लक अन्नाला खाणारे संतजन सर्व पापातुन मुक्त होतात. जे पापी लोक असतात, ते तत्वदर्शी संतांच्या सत्संगात जात नाहीत, त्यांना ज्ञान नसते. ते पापात्मा आपले शरीर पोषण करण्यासाठीच अन्न शिजवतात. ते तर पापालाच खात असतात. कारण जेवणाअगोदर सर्व भक्त संत परम अक्षर ब्रह्म ला भोग लावत असतो. ज्यामुळे सर्व भोजन पवित्र प्रसाद बनतो, जे असे करित नाही ते परमात्माचे चोर आहेत. परमात्म्याला भोग न लावलेले भोजन पापाचे भोजन असते. म्हणूनच असे म्हटले जाते की जे लोक धर्म-कर्म शास्त्रानुकूल करत नाहीत, ते पापाचे भागीदार होतात. (गीता अध्याय

३ श्लोक १३)

❖ संपूर्ण प्राणी अन्नातुन उत्पन्न होतात. अन्न पाऊसा पासून होते. वर्षा यज्ञ अर्थात शास्त्रानुकूल धार्मिक अनुष्ठान द्वारे केली जाते. यज्ञ अर्थात धार्मिक अनुष्ठान शास्त्र अनुकूल कर्मांनी होतो. (गीता अध्याय ३ श्लोक १४)

❖ कर्म तर ब्रह्म अर्थात क्षर पुरुषांपासून उत्पन्न झाले आहे कारण कि जेथे सर्व प्राणी सनातन परमधामात राहात होते. तेथे विना कर्म केल्यावरही सर्व सुख व पदार्थ उपलब्ध होते. येथील सर्व प्राणी आपल्या चुकीमुळे क्षर पुरुषांबरोबर आले. आता सर्वांनाच आपल्या कर्मांचे फळ प्राप्त होते. कर्म करूनच निर्वाह होतो. त्यासाठीच म्हटले आहे कि कर्माला ब्रह्म (क्षर पुरुष) पासून उत्पन्न झालेले जान आणि ब्रह्म ला अविनाशी परमात्म्यापासून उत्पन्न झालेले जान. हेच प्रमाण अथर्ववेद काण्ड नं. ४ अनुवाक १ मंत्र ३ मध्ये देखील आहे "ब्रह्म ब्रह्मणः उज्जभार" म्हणजे (ब्रह्मणः) सच्चिदानन्द घन ब्रह्म = परम अक्षर पुरुषाने (ब्रह्म) ब्रह्म ला (उज्जभार) उत्पन्न केले.

(नोट : गीता अध्याय ३ चे या श्लोक नं. १४ या श्लोकात "अक्षर" शब्दाचा अर्थ अविनाशी परमात्मा ठिक आहे. परंतु जेथे क्षर पुरुष, अक्षर पुरुष, तसेच परम अक्षर पुरुषाचे वर्णन आहे, तेथे क्षर पुरुष व अक्षर पुरुष नाशवान म्हटले आहे. तेथे अक्षर चा अर्थ तोच ठिक आहे. गीता अध्याय १५ श्लोक १६-१७ मध्ये वर्णन आहे. येथे 'अक्षर' चा अर्थ अविनाशी परमात्मा आहे. कारण कि सृष्टि रचनेत हे स्पष्ट होते कि ब्रह्म ची उत्पत्ती सत्य पुरुष (अविनाशी परमात्मा) ने केली होती. यावरून हे सिद्ध होते कि (सर्वगतम् ब्रह्म) अर्थात ज्या परमात्म्याची पोहोच सर्व ब्रह्माण्डामध्ये आहे, जो सर्वांचा मालक आहे, तो परमात्मा कायम सर्व यज्ञांमध्ये अर्थात धार्मिक अनुष्ठानांमध्ये प्रतिष्ठित आहे. भावार्थ हा आहे कि परम अक्षर ब्रह्म ला इष्टदेव रूपात प्रतिष्ठित करून धार्मिक अनुष्ठान अर्थात यज्ञ केल्यामुळे शास्त्रविधी अनुसार कर्म केल्यामुळे साधकाला भक्तिलाभ मिळतो, ज्यामुळे मोक्ष प्राप्त होतो.

पहा हे चित्र पृष्ठ २० वर ज्यामध्ये वृक्षांच्या शाखांना खड्यात जमिनीत लावून दाखवले गेले आहे कि जो तीन देवांमध्ये (रजगुण ब्रह्मा, सतगुण विष्णु, तमगुण शिव) कुणालाही पुजत असेल. तो शास्त्रविधी त्यागुन मनमाना आचरण करत आहे. जे गीता अध्याय १६ श्लोक २३-२४ मध्ये अनुचित अर्थात व्यर्थ सांगितले आहे. ज्याने सर्वगतम ब्रह्म अर्थात परम अक्षर ब्रह्म ची पूजा केली नाही, त्याला इष्टरूपात नाही पुजले, ज्या कारणामुळे त्या साधकाची साधना अपुर्ण आहे, व्यर्थ आहे. वृक्षाच्या शाखांचे सिंचन केल्यामुळे वृक्ष नष्ट होऊन जाईल. अन्य देवतांची पूजा करणे गीता अध्याय ७ श्लोक १२ ते १५, २०-२३ तसेच गीता अध्याय ९ श्लोक २३-२४ मध्ये मना केले आहे.

"हे चित्र पहा" याच पुस्तकात पृष्ठ २१ वर सरळ लावले गेलेला वृक्ष जी शास्त्रविधीनुसार साधना आहे, तिच मोक्षदायक आहे. हेच प्रमाण गीता ग्रंथात आहे.

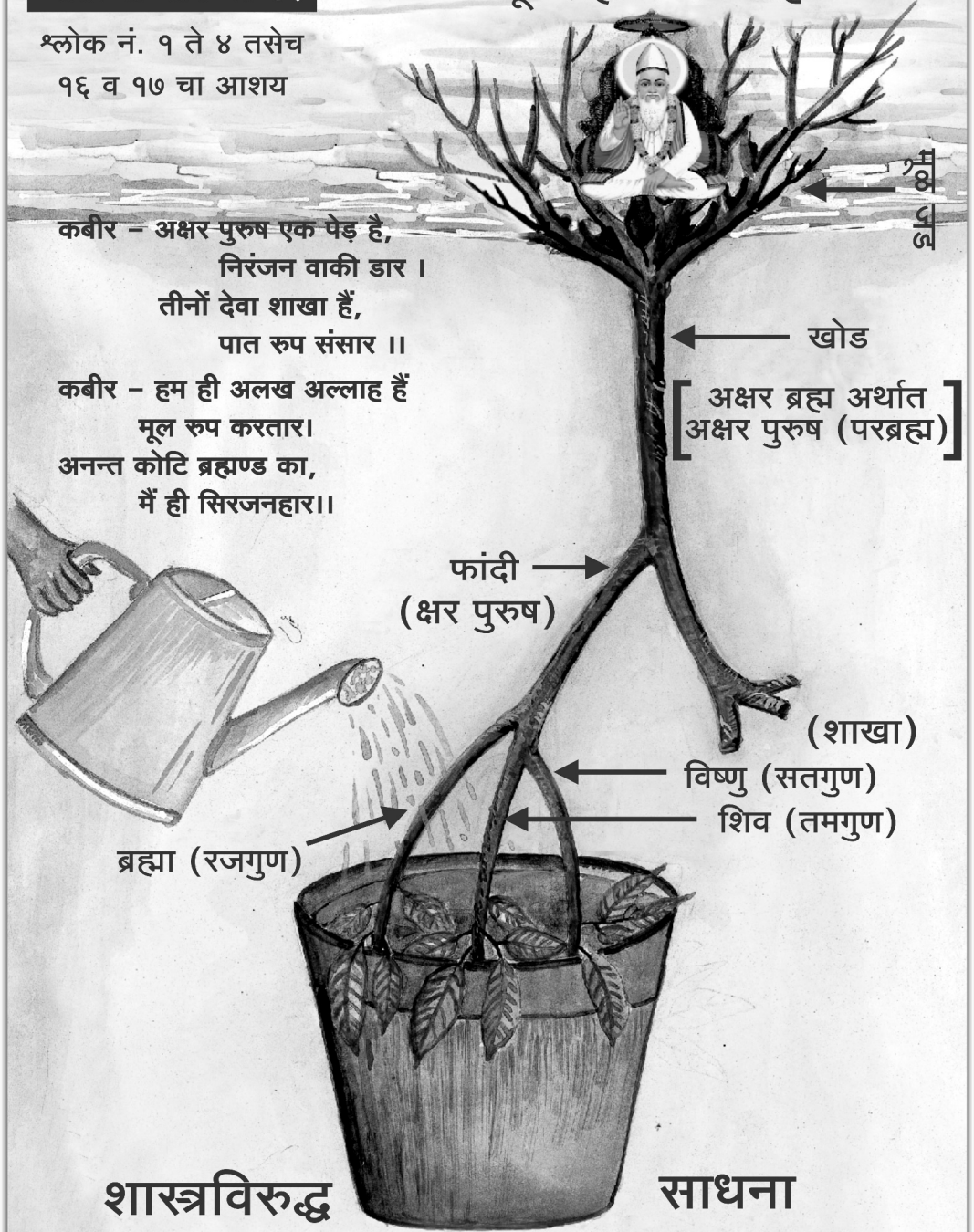
यासाठी हे धर्मदास! श्री ब्रह्मा जी, श्री विष्णु जी तसेच शिव जी ना सोडायचे नाही. यांची शास्त्रविरुद्ध पूजा इष्ट रूपात जी करत आहात, ती सोडायची आहे. तेव्हाच भक्ताचा पूर्ण मोक्ष संभव आहे.

प्रश्न ४६ :- (धर्मदास जींचा) : हे जिन्दा! आपण तिन्ही देवतांची (रजगुण ब्रह्मा, सतगुण विष्णु, तमगुण शिव जी) भक्ति करणाऱ्यांची दशा तर श्री मद्भगवत् गीता अध्याय ७ श्लोक १२ ते १५, २० ते २३ तसेच अध्याय ९ श्लोक २३-२४ मध्ये प्रत्यक्ष प्रमाणित केले आहे कि तिन गुणांची (रजगुण ब्रह्मा, सतगुण विष्णु तसेच तमगुण शिव जी) भक्ति करणारे राक्षस स्वभाव धारण केलेले मनुष्यात नीच, दूषित कर्म करणारे मुख मला (गीता ज्ञान दाता ब्रह्म) देखिल भजत नाही. अन्य देवतांची भक्ति पूजा करणाऱ्यांचा सुख काल (स्वर्ग काळ) क्षणिक आहे. स्वर्ग प्राप्तिनंतर ते लवकरच पृथ्वीवर जन्म घेतात. हे महात्माजी! कृपया या संसारात अशा

गीता अध्याय नं. १५

श्लोक नं. १ ते ४ तसेच
१६ व १७ चा आशय

पूर्ण ब्रह्म कबीर साहेब

कबीर - अक्षर पुरुष एक पेड़ है,
निरंजन वाकी डार ।
तीनों देवा शाखा हैं,
पात रूप संसार ॥

कबीर - हम ही अलख अल्लाह हैं
मूल रूप करतार।
अनन्त कोटि ब्रह्मण्ड का,
मैं ही सिरजनहार॥

[अक्षर ब्रह्म अर्थात्
अक्षर पुरुष (परब्रह्म)]

शास्त्रविरुद्ध

साधना

अर्थात् उलटे पेरलेले भक्ती रूपी रोपटे

गीता अध्याय नं. १५

श्लोक नं. १ व २ तसेच
१६-१७ चा आशय

ब्रह्मा (रजगुण) →

कबीर - अक्षर पुरुष एक पेड़ है,
निरंजन वाकी डार ।
तीनों देवा शाखा हैं,
पात रूप संसार ॥

← शिव (तमगुण)

← विष्णु (सतगुण)

← फांदी

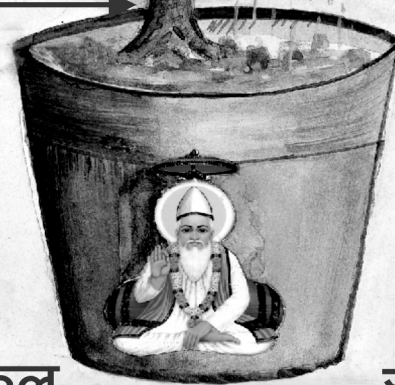
फांदी = [क्षर ब्रह्म अर्थात्
क्षर पुरुष (कालब्रह्म)]

कबीर - हम ही अलख अल्लाह हैं
मूल रूप करतार।
अनन्त कोटि ब्रह्मण्ड का,
में ही सिरजनहार॥

खोड →

(अक्षर पुरुष परब्रह्म)

कबीर साहेब →
(मूळ जड)

शात्रानुकूल साधना
अर्थात् सरळ पेरलेले भक्ती रुपी रोपटे

वर्तनामुळे घडलेले असे प्रकरण ऐकवा ज्यामुळे आपण सांगितलेल्या गोष्टींचे सत्यतेचे प्रमाण मिळेल. तीन देवतांचे पूजारी अशी वर्तणूक करतात.

“हरण्यकशिपुची कथा”

उत्तर :- (जिन्दा जगदीश कबीरींचे) :-

१. रजगुण ब्रह्मा च्या उपासकांचे चरित्र : एक हरण्यकशिपु ब्राह्मण राजा होता. काही कारणामुळे त्याला भगवान विष्णु (सतगुण) शी इर्षा झाली. त्या राजाने रजगुण ब्रह्मा जी देवताला भक्ति करून प्रसन्न केले. ब्रह्मार्जीनी म्हटले कि पुजारी! माग काय मागणे आहे ते? हरण्यकशिपु ने मागितले कि “सकाळी मरु न संध्याकाळी मरु, बाहेर मरु न आत मरु, दिवसा मरु न रात्री मरु, बारा मासात न मरु, न आकाशात मरु, ना धरतीवर मरु, न मानवाकडून मरु, न पशु-पक्षाकडून मरु.” ब्रह्मार्जीनी म्हटले “तथास्तु”. त्यानंतर हरण्यकशिपु स्वतःला अमर मानु लागला व आपले नाम जप करण्यास सांगु लागला. जो विष्णु चा जाप करत, असे त्याला मारुन टाकत असे. त्याचा पुत्र प्रल्हाद विष्णु जींची भक्ति करत असे. त्याला किती सतवले होते. हे धर्मदास! या कथेशी तुम्ही परीचीत आहात, भावार्थ हा आहे कि रजगुण ब्रह्माचा भक्त हरण्यकशिपु राक्षस म्हणुन संबोधला गेला, अत्यंत दुर्देवी अंत झाला.

“रावण तसेच भस्मासुर ची कथा”

२. तमगुण शिव जींच्या उपासकांचे चरित्र : लंकेचा राजा रावणाने तमगुण शिवाची भक्ति केली होती. त्याने आपल्या शक्तिने ३३ करोड देवतांना कैद करुन ठेवले होते. मग देवी सीतेचे अपहरण केले. त्याची परिणीती काय झाली हे आपण सर्व जाणत आहात. तमगुण शिव चा उपासक रावण राक्षस संबोधला गेला. सर्वनाश झाला. निंदेस पात्र ठरला.

❖ अन्य उदाहरण :- आपणास तर भष्मासुराच्या कथेचे ज्ञान तर आहे. भगवान शिव (तमगुण) ची भक्ति भष्मागिरी करत असे. तो बारा वर्षे पर्यंत शिव जींच्या द्वारासमोर वरती पाय खाली डोके (शीर्षासन) करुन भक्ति तपस्या करत राहिला. एक दिवस पार्वती जींनी म्हटले हे महादेव! तुम्ही तर समर्थ आहात. तुमचा भक्त काय मागत आहे? प्रभु त्याला ते प्रदान करा. भगवान शिवांनी भष्मागिरीला विचारले, भक्ता तुझी काय मागणी आहे. मी तुझ्यावर अति प्रसन्न आहे. भष्मागिरी ने म्हटले कि पहिले तुम्ही वचनबद्ध व्हा मगच मागेन. भगवान शिव वचनबद्ध झाले. तेव्हा भष्मागिरी ने म्हटले कि तुमच्यापाशी जो भष्मकण्डा (भष्मकडा) आहे, तो मला प्रदान करा. शिव प्रभुंनी तो भष्मकण्डा भष्मागिरीला देवुन टाकला. कडा हातात आल्यावर लगेचच भष्मागिरी म्हणाला कि शिव जी सावध व्हा! तुला भस्म करुन तसेच पार्वतीला पत्नी बनवेन. हे म्हणुन अभद्र पद्धतीने हसला तसेच शिव जींना मारण्यासाठी त्यांच्याकडे धाव घेतली. भगवान शिव जींनी त्या दृष्टाचा उद्देश जाणुन पळ काढला. मागे-मागे पुजारी पुढे-पुढे इष्टदेव शिव जी (तमगुण) पळत चालले होते.

विचार करा धर्मदास! जर तुमचे देव शिव जी अविनाशी होते तर मृत्युच्या भयाने घाबरले नसते. तुम्ही त्यांना अविनाशी म्हणत होतात. तुम्ही त्यांना अन्तर्यामी म्हणत होतात. जर भगवान शिव अन्तर्यामी होते तर पहिलेच भष्मागिरीच्या मनातील घाणेरडे विचार जाणले असते. यावरुन हे सिद्ध होते कि ते अन्तर्यामी देखिल नव्हते.

ज्यावेळेस भगवान शिव जी पुढे-पुढे आणि भष्मागिरी मागे-मागे धावत होते, त्यावेळेस भगवान शिवांनी आपल्या रक्षेसाठी परमेश्वराचा पुकारा केला. त्याचवेळेस “परम अक्षर ब्रह्म” जी पार्वतीचे रूप घेऊन दुष्ट भष्मागिरी समोर उभे ठाकले तसेच म्हणाले हे भष्मागिरी! ये माझ्यापाशी बस. भष्मागिरीला माहित होते कि आता

शिव जी निकट स्थानावर थांबु शकत नाही. भष्मागिरी तर पार्वतीसाठीच सर्व काही उपद्रव करत होता. हे धर्मदास! तुम्हाला सर्व कथा माहित आहे. पार्वती रूपात परमात्म्याने भष्मागिरीला गण्डहथ नाच नाचवुन भस्म केले. तमगुण शिव जींचा पुजारी भष्मागिरी आपल्या घाणेरड्या कर्मांनी भष्मासुर अर्थात भस्मा राक्षस संबोधला गेला.

म्हणूनच या तिन्ही देवतांचे पुजारींना राक्षस स्वभाव धारण केलेल्या मानवांमध्ये दूषित कर्म करणारे मूर्ख म्हटले आहे.

“हरिद्वार मध्ये साधुंची कत्तल”

३. आता सतगुण श्री विष्णु जींच्या पूजाऱ्यांची कथा ऐकवतो.

❖ एक वेळेस हरिद्वारमध्ये हर ची पोडियांवर कुंभ चा मेळा लागला होता. त्यावेळेस तीन गुणांचे उपासक आपापल्या समुदायात एकत्रित होतात. गिरी, पुरी, नागा-नाथ हे भगवान तमगुण शिव जींचे उपासक असतात तसेच वैष्णव सतगुण भगवान विष्णु जींचे उपासक असतात. हर ची पोडियांवर स्नान करण्यावरून दोन समुदायांवर “नागा तसेच वैष्णवं” चे भांडण झाले. लगभग २५ हजार त्रिगुण (रजगुण ब्रह्मा, सतगुण विष्णु तसेच तमगुण शिव) चे पूजारी भांडुन मारले गेले, कत्तल केले गेले. तलवारींनी, सुन्यांनी, कटारींनी एक-दुसऱ्याचा जीव घेतला गेला. सूक्ष्मवेदात म्हटले आहे कि :-

तीर तुपक तलवार कटारी, जमधड जोर बधावें हैं।
हर पैड़ी हर हेत नहीं जाना, वहाँ जा तेग चलावें हैं।।
काटें शीश नहीं दिल करुणा, जग में साध कहावें हैं।
जो जन इनके दर्शन कूं जावें, उनको भी नरक पठावें हैं।।

हे धर्मदास! उपरोक्त सत्य घटनेनी हे सिद्ध झाले कि रजगुण ब्रह्मा जी, सतगुण विष्णु जी तसेच तमगुण शिव जी पुजा करणाऱ्यांना गीता अध्याय ७ श्लोक १२ ते १५ मध्ये राक्षस स्वभाव धारण केलेल्या मनुष्यांमध्ये नीच दुषित कर्म करणारे मूर्ख म्हटले आहे.

❖ परमेश्वर जिन्दा जी मुख कमलांनी उपरोक्त कथा ऐकून धर्मदास जीचे डोके फाटल्या सारखे वाटु लागले. चक्कर येवु लागली. हिम्मत करुन धर्मदास जी म्हणाले हे प्रभु! तुम्ही तर माझ्या सारख्या ज्ञानाने आंधळ्याला डोळे दिले दाता. उपरोक्त सर्व कथा आम्ही ऐकत व वाचत असु परंतु कधी विचार नाही आला कि आम्ही चुकीच्या मार्गावर चालत आहोत. तुम्हास शतशः धन्यवाद. आपण मुज पाप्याला नरकातुन काढले प्रभु!

प्रश्न ४७ :- (धर्मदास जींचा) हे जिन्दा महात्मा! तुम्ही सांगितले व गीता अध्याय ७ श्लोक १८ मध्ये मी देखिल डोळ्यांनी पाहिले ज्यामध्ये गीता ज्ञान दाता ब्रह्म नी आपल्या साधनेने होणाऱ्या गतीस अनुत्तम अर्थात घटिया सांगितली आहे. त्याला देखिल या तऱ्हेने स्पष्ट करण्याची कृपा करा. कुठली तरी त्यास अनुसरुन कथा ऐकवावी.

उत्तर :- (जिन्दा बाबा वेशधारी परमेश्वराचे) :-

❖ गीता अध्याय २ श्लोक १२, गीता अध्याय ४ श्लोक ५ तसेच ९, गीता अध्याय १० श्लोक २ मध्ये गीता ज्ञान दाता (ब्रह्म) म्हणतो कि हे अर्जुन! तुझे नी माझे खुप जन्म झालेत, तु नाही जानत मी जानतो. श्री मद्भगवत् गीता अध्याय १५ श्लोक ४ मध्ये म्हटले आहे कि तत्वदर्शी संताकडुन तत्वज्ञान प्राप्त करुन परमेश्वराच्या त्या परमपदाचा शोध घेतला पाहिजे जेथे गेल्यानंतर साधक पुन्हा या संसारात कधीच येत नाही. ज्या परमेश्वराकडुन संसार रूपी वृक्षाची प्रवृत्ति विस्ताराला प्राप्त झाली आहे. अर्थात ज्या परमेश्वराने सर्व

संसाररूपी वृक्षाची प्रवृत्ति विस्ताराला प्राप्त झाली आहे अर्थात ज्या परमेश्वराने सर्व संसाराची उत्पत्ती केली आहे. त्याच परमेश्वराची भक्ति कर. पुन्हा गीता अध्याय १८ श्लोक ६२ मध्ये गीता ज्ञान दातानी म्हटले कि हे अर्जुन! तु सर्वभावानी त्या परमेश्वराला शरण जा, त्या परमेश्वराच्या कृपेनेच तु परमशांती तसेच सनातन परमधामास प्राप्त होशील. हे धर्मदास! जो पर्यंत जन्म-मरण राहिल तो पर्यंत परमशांती नाही मिळू शकत ना की सनातन परमधामाची प्राप्ती होऊ शकत. वास्तविक परमगति त्याला म्हणतात ज्यामध्ये जन्म मरण कायमचे समाप्त होईल जे ब्रह्म साधनेने कधीही नाही होऊ शकत. त्यामुळे गीता अध्याय ७ श्लोक १८ मध्ये गीता ज्ञान दाता नी सांगितले आहे कि जो ज्ञानी आत्मा आहे, माझ्या विचारांनी सर्व नेक आहेत. परंतु ते सर्व माझ्या अनुत्तम (घटिया) गतिमध्ये लीन आहेत कारण कि ते माझी (ब्रह्म) ची भक्ति करत आहेत. ब्रह्म च्या साधनेचा "ॐ" मंत्र आहे. या साधनेतून ब्रह्म लोकांची प्राप्ती होते. गीता अध्याय ८ श्लोक १६ मध्ये स्पष्ट आहे कि या साधने मुळे ब्रह्म लोक मध्ये गेलेले साधक देखिल पुन्हा या संसारात परत येतात. त्यामुळे त्यांना परमशांती प्राप्त नाही होऊ शकत. सनातन परमधाम प्राप्त नाही होऊ शकत. वेदांमध्ये वर्णित साधनेमुळे परमात्मा प्राप्ती नाही होत. काही सिद्धी प्राप्त होतात ज्यामुळे ऋषिजन चमत्कार करून कुणाला हानी करून प्रसिद्ध होतात. शेवटी पापाचे भागीदार होऊन चौऱ्यांशी लाख प्रकारच्या प्राण्यांच्या शरीरात कष्ट भोगत असतात. त्यासाठी ब्रह्म साधनेने होणाऱ्या गतिस अर्थात उपलब्धिस अनुत्तम (घटिया) म्हटले आहे.

“ऋषि चुणक द्वारा मानधाता च्या विनाशाची कथा”

❖ कथा प्रसंग :- गीता ज्ञान दाता (ब्रह्म) ने गीता अध्याय ७ श्लोक १६-१७ मध्ये सांगितले आहे कि माझी भक्ति चार प्रकारचे भक्त करतात. १. आर्त (संकट निवारण करण्यासाठी) २. अर्थार्थी (धन लाभासाठी) ३. जिज्ञासु (जे ज्ञान प्राप्त करून वक्ता बनतात) आणि ४. ज्ञानी (केवळ मोक्ष प्राप्तीसाठी भक्ति करणारे). यातील तीघांना सोडून चौथा जो ज्ञानी आहे त्याला आपला पक्का भक्त गीता ज्ञान दात्याने म्हटले आहे.

❖ ज्ञानी ची विशेषता :- ज्ञानी तो असतो ज्याने जानले कि मनुष्य जीवन केवळ मोक्ष प्राप्तीसाठीच प्राप्त झालेले आहे. त्याला हे सुद्धा ज्ञान झालेले असते कि पूर्ण मोक्षासाठी केवळ एकाच परमात्म्याची भक्ति केली पाहिजे. अन्य देवतांची (रजगुण ब्रह्मा जी, सतगुण विष्णु जी तसेच तमगुण शिव जी) भक्तिने पूर्ण मोक्ष प्राप्त होत नाही. त्या ज्ञानी आत्म्यांना गीता अध्याय ४ श्लोक ३४ तसेच यजुर्वेद अध्याय ४० मन्य १० मध्ये वर्णित तत्वदर्शी संत न मिळाल्यामुळे त्यांनी वेदांतुन स्वतःच निष्कर्ष काढला कि “ब्रह्म” समर्थ परमात्मा आहे. ओम् (ॐ) याच्या भक्तिचा मंत्र आहे. या साधनेमुळे ब्रह्म लोक प्राप्त होतो. हाच मोक्ष आहे.

ज्ञानी आत्म्यांनी परमात्मा प्राप्तीसाठी हठयोग केला. एका स्थानावर बसून घोर तप केले तसेच ओम् (ॐ) नामाचा जप केला. परंतु वेदांमध्ये गीतेमध्ये हठ करणे, घोर तप करणाऱ्याला मुर्ख दंभी तसेच राक्षस म्हणून संबोधले आहे. (गीता अध्याय ३ श्लोक ४ ते ९, गीता अध्याय १६ श्लोक १७ ते २० तसेच गीता अध्याय १७ श्लोक १ ते ६). यांना हठयोग करण्याची प्रेरणा कोतुन आली? श्री देवी पुराण (गीताप्रेस गोरखपुर मधुन प्रकाशीत सचित्र मोटा टाईप) च्या तिसऱ्या स्कंदात लिहीले आहे कि ब्रह्मार्जींनी आपला पुत्र नारदास सांगितले कि ज्या वेळेस माझी उत्पत्ति झाली मी कमळाच्या फुलावर बसलो होतो. आकाशवाणी झाली कि तप करा-तप करा. मी एक हजार वर्षापर्यंत तप केले.

हे धर्मदास! ब्रह्मार्जींना वेद तर नंतर सागर मंथनाच्या वेळी मिळाले होते. त्यांनी वाचले तर यजुर्वेद अध्याय ४० मंत्र १५ मध्ये “ओम्” नाम मिळाले. त्याचा जप तसेच आकाशवाणीने ऐकलेला हठयोग (घोर तप) दोन्ही मिळून ब्रह्मा जी स्वतः करू लागले तसेच आपल्या मुलांना (ऋषिंना) सांगितला. (चार वेद तसेच यांचाच निष्कर्ष श्री मद्भगवत् गीतेमध्ये हठ करून घोर तप करणाऱ्यांना राक्षस, क्रूरकर्मी, नराधम म्हणजेच नीच व्यक्ति

म्हटले आहे. प्रमाण गीता अध्याय १६ श्लोक १७-२० तसेच अध्याय १७ श्लोक १-६ मध्ये) तीच साधना ज्ञानी आत्मा ऋषिजन करू लागले. त्या ज्ञानी आत्म्यापैकी एक चुणक ऋषिंचा प्रसंग ऐकवतो ज्यामुळे तुमच्या प्रश्नाचे योग्य उत्तर मिळेल :- एक चुणक नावाचे ऋषि होता. त्याने हजारो वर्षापर्यंत घोर तप केले तसेच ओम् (ॐ) नावाचा जप केला. हि ब्रह्म ची भक्ति आहे. ब्रह्म नी प्रतिज्ञा केली आहे कि मी कुठल्याही साधनेने म्हणजे वेदांमध्ये वर्णीत यज्ञाने, न जपाने, न तपाने कुणालाच दर्शन देणार नाही. गीता अध्याय ११ श्लोक ४८ मध्ये म्हटले आहे कि हे अर्जुन! तु माझ्या ज्या रूपाचे दर्शन केले आहे अर्थात माझे हे काल रूप पाहिले आहे. हे माझे स्वरूप आहे. याला ना ही वेदामध्ये वर्णीत विधीने पाहिले जाऊ शकते, ना कुठल्या जपाने, न तपाने, न यज्ञाने, न कुठल्या क्रियेने पाहिलं जाऊ शकते. गीता ज्ञान दाताने गीता अध्याय ७ श्लोक २४-२५ मध्ये स्पष्ट केले आहे कि हे माझे अविनाशी विधान आहे कि मी कुणालाही दर्शन देत नाही, आपल्या योग मायेने लपून राहतो. हे मूर्ख लोक मला मनुष्य रूप अर्थात कृष्ण रूप मानत आहेत. समोर जी सेना उभी होती तिला उद्देशून गीता ज्ञान दाता म्हणत होता. त्याचा म्हणण्याचा भाव होता कि मी कुणाला दर्शन देत नाही, आता तुझ्यावर अनुग्रह करून हे रूप तुला दाखविले.

भावार्थ :- वेदामध्ये वर्णीत विधीने तसेच प्रचलित क्रियांनी ब्रह्म प्राप्ती नाही होत. त्यामुळे चुणक ऋषिंना परमात्मा प्राप्ती नाही झाली, सिद्धी प्राप्त झाल्या. ऋषिंनी त्यालाच भक्ति ची अंतिम उपलब्धी मानली. ज्याच्याकडे अधिक सिद्धी होती, तो अन्य ऋषिपेक्षा श्रेष्ठ मानला जाऊ लागला. चुणक ऋषिंना हीच उपलब्धी प्राप्त होती.

एक मानधाता चक्रवर्ती राजा (ज्याचे राज्य पूर्ण पृथ्वीवर होते, असा शक्ति शाली राजा) होता. त्याच्याकडे ७२ अक्षौणी सेना होती. राजाने आपल्या आधीन राजांना सांगितले कि ज्यांना माझी पराधीनता अस्वीकार्य आहे, त्यांनी माझ्याबरोबर युद्ध करावे. एका घोड्याच्या गळ्यात पत्रक बांधले कि ज्या राजाला राजा मानधाता ची आधीनता अस्वीकार्य आहे त्यांनी घोड्याला पकडावे व युद्धास तयार व्हावे. पूर्ण पृथ्वीवर कुठल्याही राजाने घोड्यास पकडले नाही. घोड्याबरोबर काही सैनिक होते. परत येते वेळी ऋषि चुणकांनी विचारले कि कुठे गेला होतात सैनिकानो! उत्तर मिळाले, पूर्ण पृथ्वीवर फिरून आलो, देखिल घोडा कुणीही नाही पकडला. राजाचे युद्ध कुणीच स्वीकारले नाही. ऋषि म्हणाले कि मी हे युद्ध स्वीकारले आहे. सैनिक म्हणाले हे कंगाल! तुझ्यापाशी तर खायला दाणा नाही आणि महाराजा मानधाता बरोबर युद्ध करणार? ऋषि चुणकांनी घोड्याला पकडले एका वृक्षाला बांधून टाकले. मानधाता राजाला समजले तेव्हा युद्धाची तयारी चालू झाली. राजाने ७२ अक्षौणी सेनाच्या चार तुकड्या बनविल्या. ऋषिंवर हमला करण्यासाठी एक तुकडी १८ अक्षौणी (१८ करोड) सेना पाठविली. दुसरीकडे ऋषिंनी आपल्या सिद्धीनी चार (पुतलि) बॉम्ब बनविले. एक (पुतलि) बॉम्ब टाकला ज्यामध्ये राजाची १८ अक्षौणी सेना नाश पावली. राजाने आणखी एक तुकडी सोडली. ऋषि ने दुसरी पुतली सोडली, त्याने दुसरी तुकडी १८ अक्षौणी सेना नष्ट केली. याप्रकारे चुणूक ऋषिंनी मानधाता राजाची ७२ अक्षौणी सेना चार (पुतलि) बॉम्ब मध्ये नष्ट केली. ज्या कारणाने चुणक ऋषिंची महिमा संपूर्ण पृथ्वीवर पसरली. या अनर्थांमुळे ऋषि सर्व श्रेष्ठ मानले जाऊ लागले.

हे धर्मदास! (जिन्दा रूप धारी परमात्मा म्हणाले) ऋषि चुणकांनी जी सेना मारली, हे पाप कर्म ऋषिंच्या संचित कर्मांमध्ये जमा झाले. ऋषि चुणकांनी जो ॐ (ओम्) एक अक्षराचा जाप केला, त्याचे फळ म्हणून ब्रह्म लोकात जाईल. पुन्हा आपले ब्रह्म लोकातले सुख व्यतीत करून पृथ्वीवर पुन्हा जन्म घेईल. जे हठयोग तप केले, त्यामुळे पृथ्वीवर राजा बनेल. परत मृत्यू नंतर कुत्र्याचा जन्म होईल. जी ७२ अक्षौणी सेना मारली होती, ती आपला बदला घेईल. कुत्र्याच्या डोक्याला जखम होणे आणि त्यात कीटक बनून ७२ अक्षौणी सैन्य आपला सूड फेडेल. त्यासाठी हे धर्मदास! गीता ज्ञान दाता (ब्रह्म) ने आपल्या साधनेने होणारी गती म्हणजे मुक्तिला अनुत्तम (Bad) म्हटले आहे.

“शास्त्रानुकूल भक्ति साधनाने झालेले भक्तांचे लाभ”

“परमात्माने जिवन दान दिले”

मी भक्त विशंभर दास गाव गीतौर, जिल्हा भिण्ड, मध्यप्रदेश चा रहिवासी आहे. मी सदगुरू रामपाल जी महाराज यांसकडून दोन वर्षांपासून नाम उपदेश (अनुग्रह) घेतला आहे. माझी मुलगी साधना ही एक महिन्यांपासून खूपच गंभीर स्वरूपात आजारी होती. तिच्या पोटात गैस (वायू) बनत होता. ज्यामुळे पोट वारंवार फुगत होते तसेच पाय व डोक्यात दुखत असत. कित्येक वेळा तर घसा देखील बंद होत होता. एकदा तर मुलीचा घसा इतका बंद झाला की आठ दिवसांपर्यंत तर पाणी देखील पिता नाही आले. मी माझ्या मुलीचा उपचार डॉ महेश्वर यांसकडून केला कि जे ग्वालियर चे सर्वात मोठे डॉक्टर आहेत. पाच दिवसांपर्यंत माझी मुलगी दवाखान्यात दाखल राहिली परंतु तिला एक टक्का देखील फरक पडला नाही. परत मी माझ्या मुलीला ग्वालियरचे दुसरे डॉक्टर P.C. Jain यांच्याकडे दाखल केले. तीन दिवस माझी मुलगी तेथे दाखल राहिली. तिला उलट्या-जुलाब, पोट दुखणे, डोके दुखणे खूप जोरात होऊ लागले. तीने तीन दिवसांपर्यंत काहीच खाळे व पिले नाही.

आमचा पूर्ण परिवार मुलीचा हा गंभीर आजार पाहून रडू लागला. आम्ही रडत रडत आमचे परमेश्वर सदगुरू रामपाल जी महाराज यांची आठवण काढली. नंतर रात्री जवळपास १२ च्या सुमारास सदगुरू रामपाल जी महाराज यांनी माझ्या मुलीला दर्शन दिले व सांगितले की आज पासून तुझ्या शरीरात हा आजार नाही राहणार. एवढे म्हणताच मुलीने गुरुदेवांसमोर दंडवत प्रणाम केला व त्याच वेळी तीने संध्या आरती म्हणण्यास सुरुवात केली व पूर्ण आरती केली. हि लीला पाहून दवाखान्याचा संपूर्ण कर्मचारी वर्ग एकत्र झाला व परमेश्वराची हि लीला पाहू लागले व म्हणाले कि किती मोठी कृपा केली तुमच्या गुरुदेवांनी. दुसऱ्या दिवशी सकाळी ९.३० वाजता डॉक्टरांनी येऊन मुलीचा चेकअप केला व चेकअप झाल्यावर डॉक्टर आश्चर्यचकित झाले व म्हणाले कि मुलीला तर रात्रीच मरून जायला पाहिजे होते. परंतु आता तर तिच्या शरीरात किंचित देखील आजार नाही आहे. हे सर्व पाहून संपूर्ण दवाखान्यात चर्चेचा एकच विषय बनला. आज माझी मुलगी १०० टक्के व्यवस्थित आहे. चांगल्या प्रकारे जेवण खात पीत आहे तिच्या शरीरात कोणताच रोग नाही.

हे सर्व सदगुरू रामपाल जी महाराज यांच्याच कृपेने झाले जे परमेश्वर कबीर साहेब यांचेच रूप आहे. जो पर्यंत ह्या पृथ्वीवर आमचे श्वास चालू राहतील तो पर्यंत आम्ही आमच्या सदगुरू रामपालजी महाराजजींच्या लीलांचे असेच गुणगान करत राहणार.

॥ सत साहेब ॥

भक्त विशंभर दास

गाँव-गीतौर, तहसील-मेहगाँव जिल्हा भिण्ड, (M.P.)

“उध्वस्त परिवार एकत्र झाला”

मी भक्त रमेश पित्याचे नांव श्री उमेद सिंह, गाव-पेटवाड, तालुका हांसी, जिला हिसार येथे कारागृहास्मोरील एम्पलॉईज कॉलोनी, मध्ये कुटुंबासोबत राहतो.

दीक्षा घेण्यापूर्वी आम्ही भूतांची पूजा करत होतो. आमच्या गावात बाबा सरियाला मान्यता होती व तिथे आम्ही दर महिन्याच्या पौर्णिमेला जोती पेटवण्यासाठी जात असू. आम्ही शुक्रवार, जन्माष्टमी, शिवरात्रीचे व्रतसुद्धा करत होतो. पितरांना पिंड दान करून त्यांचे श्राद्धही करत होतो. तरीसुद्धा आमचे घर बिल्कुल ओसाड झाले होते. जेव्हा मी बारा वर्षांचा होतो, तेव्हा माझ्या वडिलांचा मृत्यू झाला. घरात तीन जण होते, तिघेही आपसात भांडत असत. तिघानाही भूत-प्रेतबाधेने दुःखी केले होते आणि तिघेही अतिशय आजारी असत. आधी डॉक्टरांना दाखवले पण काहीच आराम मिळाला नाही. मग आम्ही मांत्रिकाकडे गेलो, कोणी म्हणायचा तुम्ही ५००० रुपये द्या, तुम्हाला एकदम बरे करीन. कोणी म्हणायचा तुम्ही १०००० रुपये द्या, तुम्हाला एकदम बरे करीन.

आम्ही बिल्कुल उघडे पडलो होतो. परन्तु काहीही समाधान नव्हते. माझे नातेवाईक भक्त रघुबीर सिंह गाव कौंथ कलां, यांनी वारंवार सांगितल्यावर माझ्या आईने सन् १९९६ मध्ये संत रामपालजी महाराजांची दीक्षा घेतली. माझ्या पत्नीला पाच वर्ष होऊन सुद्धा कोणतेही अपत्य झाले नव्हते. माझ्या आईने सांगितल्यावरून माझ्या पत्नीनेसुद्धा संत रामपालजी महाराजांकडून दीक्षा घेतली. दीक्षा घेतल्यावर एका वर्षात माझ्या पत्नीने मुलाला जन्म दिला. माझा देवावरच विश्वास उडाला होता. त्यामुळेच मी दीक्षा घेतली नव्हती आणि आपल्या आई व पत्नीला सुद्धा संतजीकडे जाण्याची परवानगी देत नसे. माझा पंधरा दिवसांचा मुलगा खूप आजारी पडला. डॉक्टरांनी सांगितले की हा मुलगा सकाळ पर्यंतच जगेल, त्याला घेऊन जा. संध्याकाळी एका भक्ताने बन्दी छोड सतगुरु रामपालजी महाराजांच्या विषयी सांगितले की ते जिंद येथे आले आहेत आणि ते पूर्ण संत आहेत. आम्ही डॉक्टर आणि मांत्रिकांच्या कडे जाऊन कंटाळलो होतो. माझा देवावरील विश्वासच उडाला होता. तरीही त्या भक्ताला मी नाही म्हटले. परंतु त्याने पुन्हा विनंती केली की ते स्वतः बन्दी छोड परमेश्वर च पृथ्वीवर आलेले आहेत. जर त्यांनी दया केली तर हा मुलगा वाचू शकतो. त्या भक्ताने इतका विश्वास दिल्यावर मी आपल्या आईला परवानगी दिली. माझी आई मुलाला घेऊन सतगुरु रामपालजी महाराजांच्या चरणी ठेवले आणि रडतच विनंती केली की महाराज हा मुलगा मेलेलाच आहे. आता आपणच ह्याला ठीक करू शकता. तेव्हा संकटमोचक सतगुरु रामपालजी महाराजांनी सांगितले की परमेश्वर कबीरजींच्या कृपेने तो बरा होईल. दुसऱ्या दिवशी जो मुलगा मरायचा होता, तो बरा झाला.

आमचे उध्वस्त झालेले घर संकटमोचक सतगुरु रामपालजी महाराजांच्या कृपेने परत एकत्र आला. इतका चमत्कार पाहूनसुद्धा पाप कर्मांमुळे मी त्यांची दीक्षा घेतली नाही आणि पूर्वीच्याच भुतांच्या पूजा करत राहिलो. आमच्या घरी संकटमोचक शास्त्रानुकूल भक्तिने भक्तांचे झालेले लाभ गरीबदासजी महाराजांच्या वचनांचा पाठ संत रामपालजी महाराज करत असत आणि मी बाहेर जाऊन दारू पीत असे.

नंतर एक वर्षाने एक दिवस आमच्या घरी पाठ सुरु होता तेव्हा संध्याकाळी संकटमोचक सतगुरु रामपालजी महाराजांनी सत्संग केला. तेव्हा मी सत्संग ऐकला आणि दीक्षा घेतली. नंतर आमच्या घरात दुःख नावाची चीजच उरली नाही. माझ्या आईने कोणाच्या तरी सांगण्यावरून नामजप थांबविला. काही दिवसांच्या नंतर सन् २००० मध्ये माझ्या आईच्या पायात अचानक आग व्हायला लागली. डॉक्टरांना दाखविले, तेव्हा त्यांनी सांगितले की रक्ताचा कर्करोग आहे. ही दहा-पंधरा दिवसांच्यावर जगणार नाही. जर पीजीआय मध्ये चण्डीगढला घेऊन गेलात तर तिथे दीड लाख रुपये खर्च येईल, दुखणे कमी होणार नाही पण एक वर्ष जिवंत राहू शकते.

बंदी छोड सतगुरु रामपालजी महाराजांनी सांगितले की तुमच्या मातार्जींनी नामजप बंद केला आहे. जसे विजेचे बिल न भरलयास ते जोडणी बंद करतात आणि मग वीज पुरवठा बंद होतो. तो पुन्हा नीट व्यवस्थित सुरु करावा लागतो. माझ्या आईने आपली चूक मान्य केली, क्षमा याचना केली. महाराजांनी परत दीक्षा दिली आणि डोक्यावर हात ठेवला. डोक्यावर हात ठेवताच पायात आग होणे आणि दुखणे बंद झाले. मग जवळपास दोन वर्षांच्या नंतर पाय बधीर होऊन हाडातून रक्त बाहेर येऊ लागले. डॉक्टरांनी औषध दिले आणि टांके सुद्धा घातले, परन्तु रक्त यायचे काही बंद होत नव्हते. मग डॉक्टरांनी परत तिच्या आजाराची तपासणी केली आणि सांगितले की ह्यांना रक्ताचा कर्करोग आहे आणि आता तो सगळीकडे पसरला आहे. आता ह्या बऱ्या होणे अवघड आहे. ह्यांना घरी घेऊन जा. हे रक्त निघाल्याने दोन दिवसात मरण पावतील. मग दुसऱ्या दिवशी त्यांच्या लघवी आणि संडासच्या जागेतून सुद्धा रक्त यायल सुरवात झाली. तेव्हा मी सतगुरु रामपालजी महाराजांना फोनवरून सांगितले की डॉक्टरांनी सांगितले आहे की ह्या दोन दिवसांच्या सोबती आहेत. तेव्हा सतगुरु रामपालजी महाराजांनी म्हटले की संकटमोचक जे करतील ते योग्यच असेल.

मग दुसऱ्या दिवशी रात्री दोन वाजता यमदूत त्यांना घेण्यासाठी आले. माझ्या आईने म्हटले की तुझे वडील (ते दहा वर्षांपूर्वीच वारले होते) मला घ्यायला आले आहेत. असे म्हणत तो यमदूत माझ्या आईच्या शरीरात शिरला आणि म्हणू लागल की मी आज हिला घेऊनच जाणार. हिची वेळ झालेली आहे. मला चहा द्या. तेव्हा आम्ही त्याच्यासाठी चहा ठेवलाच होता, तेवढ्यात तो यमदूत म्हणू लागला की माहित नाही पण तुमच्या घरात कोणतीतरी मोठी शक्ती आहे, ती मला मारते आहे. मी इथे आणखी थांबू शकत नाही. मला लवकर चहा द्या. मी चाललो आणि गरम चहा पिऊन गेला. जातेवेळी म्हणू लागला की तुमच्या घरी पूर्ण परमात्मा आले आहेत. मी हिला नाही नेऊ शकत असे म्हणत निघून गेला. एक मिनटाने रक्त बिल्कुल बंद झाले, काळे झालेले जीभ आणि दात बिल्कुल साफ झाले आणि संकटमोचक सतगुरु रामपालजी महाराजांच्या कृपेने ती आधीसारखीच बरी झाली. परमात्मा कबीर साहेबजींनी माझ्या आईचे आयुष्य पाच वर्षाने वाढविले. सत्य भक्ति करून सतलोक प्रस्थान केले.

भक्त रमेश दास

मोबाईल नं. ७४०४४३८००

“परमात्म्याने यमदूतापासून वाचवले”

माझे नाव भक्तमती पालो देवी आहे. मी डेरा सच्चा सौदा सिरसा वाले महाराज यांच्या कडून नाम घेतले होते तसेच माझा मुलगा संजू शिव जीचा उपासक होता व कावड आणत होता. परंतु या उपासना करून सुद्धा मी आजारी राहत होती तसेच माझ्या फुफुसामध्ये त्रास राहत होता. मी दवाखान्यातून सुद्धा औषध घेऊन खाह्ले. परंतु आराम झाला नाही. माझ्यावर कर्मांचे असे संकट आले कि माझा मुलगा बिन्दर चा मृत्यु झाला तसेच दोन महिन्यांनंतर माझ्या पतीचा मृत्यु झाला. आता मी तसेच दुसरा मुलगा संजूच घरात राहिलो होतो. माझा मुलगा संजूने भक्त कुक्कू च्या समजावण्यावर संत रामपाल जी महाराज यांच्या कडून नाम उपदेश घेतला. मला देखील समजावयला लागला कि आई! तु देखील संत रामपालजी महाराज यांचेकडून नाम उपदेश घ्या. ते पूर्ण परमात्म्याचे अवतार आलेले आहेत. परंतु मी वारं-वार नकार देत राहिले.

एके दिवशी माझ्या मुलाने खूप समजावून सांगितले परंतु मी म्हणाले कि सर्व संत एक सारखेच असतात. माझा मुलगा नाराज झाला कि मी आता तुला कधीही नाम उपदेश घेण्यासाठी सांगणार नाही. त्यानंतर मी माझ्या आजाराच्या गोळ्या घेतल्या तसेच झोपून गेले. झोपल्यानंतर माझ्याकडे चार राक्षस आले ज्यांची चेहरे खूप भयानक होते. त्यांचे मोठे-मोठे दात आणि नखे होती. ते माझ्या हाताला व पायाला धरून दोन्हीकडे ओढू

लागले. मी ओरडू लागले माझा मुलगा व सून छतावर झोपलेले होते. मी भरपुर ओरडल्यानंतर सुद्धा ते माझ्या आवाजास ऐकू शकले नाहीत.

त्यानंतर सद्गुरु रामपाल जी महाराजांच्या रुपात परमात्मा आले तसेच म्हणू लागले कि तुम्ही यांना का परेशान करत आहात ? त्या राक्षसानी सांगितले कि आम्ही हिला घेण्यासाठी आलो आहोत. आम्हाला यमराजाने पाठवले आहे. गुरुजींनी सांगितले कि तुम्ही हिला घेवून जावू शकत नाही. ही पुण्य आत्मा आहे, हिला भक्ति करायची आहे. जेव्हा त्यांनी मला सोडले नाही तेव्हा गुरुजी माझ्या डोक्याकडे आले आणि माझ्या डोक्यावर हात ठेवला तसेच म्हटले की मुली "सत साहेब" म्हण. नंतर माझ्या "सत साहेब" म्हणल्यानंतर ते चारही राक्षस मला सोडून गेले. मला जाग आली तेव्हा गुरुजी देखील अन्तर्धान झाले.

मी माझा मुलगा संजूला सांगितले कि तु तर मला उठुन पाहिले देखिल नाही, आज मी नरकात पडली होती. त्या दिवशी माझा मुलगा म्हणाला कि आई मला सत्संगास जायचे आहे. तू देखिल बरोबर चल आणि नाम उपदेश घे. त्यानंतर मी सतगुरु रामपाल जी महाराजांकडून नाम उपदेश घेतला व सत्संग ऐकला. त्यामध्ये गुरुजींनी विधवा आई व तिच्या चार मुलांची कथा ऐकवली ज्याने महालामध्ये चोरी करण्यास जायचे होते. मी मन लावून सत्संग ऐकला. माझ्या डोळ्यातून अश्रु व्हावू लागले. त्यानंतर मला कुठलाही आजार परमात्माच्या दयेने झाला नाही. फुफुसाचा त्रास देखील समाप्त झाला.

आता सतगुरुच्या कृपेने माझा परिवार सुखी आहे तसेच मुलगा, सुन व नातीच्या बरोबर सतगुरु जी महाराजांच्या दयेने पूर्ण सुखी आहे. एक वेळेस चुकीने माझे नाव खंडित झाले. त्यानंतर माझ्यावर संकट येणे चालू झाले. मला विस-पंचविस दिवसापासून ताप येत होता. डॉक्टरांनी टायफाइड सांगितला. माझ्या मुलांना सत्संगास जायचे होते. परंतु मला डॉक्टरांनी दवाखान्यात दाखल होण्यास सांगितले. मी त्यांना म्हणाले कि आपण तीन दिवसाच्या गोळ्या द्या. माझी मुले सत्संगास जाणार आहेत. मी आश्रमात फोन केला. त्यावेळी मला खूप ताप होता. आश्रमामध्ये भक्तांनी गुरुजींना प्रार्थना केली कि महाराज जी! पालो भक्तमती चा ताप उतरत नाही. गुरुजींनी सांगितले कि सव्वा किलो तुपाची ज्योती बोला, ठीक होवून जाईल.

माझ्या घरी त्यावेळी मी रजाई घेवून बसले होते. त्याच वेळी मी गुरुजींच्या समोर प्रणाम केला तसेच पाच मिनिटांच्या आतमध्ये माझा ताप बरा झाला. त्या दिवसांनंतर मला आजपर्यंत ताप आला नाही.

॥ बोलो सतगुरु देव कि जय॥

-भक्तमती पालो देवी

“शास्त्रविरुद्ध साधनेपासून सुटका”

मी भक्त हेमचंद दास सोलन (हिमाचल प्रदेश) चा रहिवाशी आहे. अगोदर मी माझ्या गावात महाकाली मंदिरात पुजारी होतो. २५ वर्षांपासून तेथे पुजारीचे काम करत होतो. भजन-कीर्तन आणि जे भी पूजा कार्य मंदिरात होत होते, ते सर्व मी करत असत. पितर पूजा, श्राद्ध घालणे, शिवजींना पाणी घालणे इत्यादी क्रिया करत असत. तरीदेखील आम्ही दुःखी होतो. माझी पत्नीला पैरालाईसिस झाला होता. घरची आर्थिक परिस्थिती देखील खराब होती.

सन २००५-२००६ मध्ये संत रामपाल जी महाराजांचे काही लेख वर्तमान पत्रात मध्ये येत असत. मला ते समजत नसे, परंतु अशाप्रकारचे सर्व धार्मिक लेख असलेले कागद मी संभाळून ठेवत असत. काही कालावधीनंतर हे सर्व कागद मिळाले, मी ते वाचण्यास बसलो व वाचता-वाचता माझ्या काळजाला ठेच लागली कि आजपर्यंत हे ज्ञान कुठे लपले होते? मग मी त्यात लिहिलेले आश्रम चे फोन नंबर पाहिले व पुस्तक मागविले. त्यात जेव्हा मी वाचले कि तर मी आश्चर्यचकित झालो माझ्या पायाखालची जमीन सरकली कारण मी मंदिरात पुजारी असल्यामुळे मी असे नविन ज्ञान कधीच ऐकले नव्हते.

मी अगोदर समजत होतो कि ब्रह्मा, विष्णू व शिवजी यांच्या वरती कोणीच नाही. परमात्मा निराकार आहे. संत रामपाल जी महाराजांच्या पुस्तकातून ज्ञान झाले कि परमात्मा साकार आहे, कबीर जी पूर्ण परमात्मा आहेत. परमात्मांनी अशी प्रेरणा दिली कि संत रामपाल जी महाराज यांच्या जवळ तो अमर मंत्र आहे ज्यामुळे आमचे कल्याण होणार आहे. याच्यामुळेच आमचा जन्म-मृत्यूचा भयंकर रोग समाप्त होईल. त्यांच्या ज्ञानाने प्रभावित होऊन मी संत रामपालजी महाराजांकडून अनुग्रह घेतला. मी सर्व प्रकारची शास्त्रविरुद्ध पूजा बंद केली. पितर पूजा, श्राद्ध घालणे इत्यादी सर्व सोडून दिले.

गुरुजी कडून उपदेश घेतल्यानंतर मला सर्वात मोठा अध्यात्मिक लाभ झाला. जन्म-मृत्यू पासून मुक्त होण्याचा खरा मार्ग मिळाला. माझ्या पत्नीला पैरालाईसिस चा आजार होता. सर्व ठिकाणचे मोठे-मोठे डॉक्टर व नीम-हकीमांकडे चकरा घालून झाल्या होत्या, परंतु परमात्माच्या आशीर्वादाने माझी भक्तमति बरी झाली. परमात्माच्या दयेने आमची आर्थिक स्थिती देखील ठीक झाली.

मग मी नंतर हा ज्ञान प्रचार करणे सुरु केले. मला वाटले हे ज्ञान तर जन-जन पर्यंत पोहचले पाहिजे. परंतु माझ्या बोलण्यावर कोणीच लक्ष दिले नाही. लोकांनी विरोध केला व म्हणू लागले तु हे कोणते वेगळेच ज्ञान घेऊन आला आहे. असे बोलणे नको करू. परंतु मला ह्या ज्ञानापासून परमात्माच्या दयेने कोणीच डगमग नाही करू शकले. असे सत्यज्ञान व सत्य भक्ती मार्ग पृथ्वीवर कोठेच नाही.

माझी सर्वांना प्राथना आहे कि आपण प्रभूंच्या चरणी यावे. संत रुपात आलेल्या परमेश्वराच्या संदेश वाहक संत रामपाल जी महाराज यांना ओळखावे. मोफत नाम उपदेश प्राप्त करून आपले कल्याण करावे.

भक्त हेमचंद दास

मोबाईल नं. - ९८९६७८९४८९

“लुटले गेलेल्यांना सहारा”

मी भक्त बलवान सैनी श्री कृष्ण सैनी यांचा मुलगा न्यू मॉडेल टाउन, हिसार चा रहिवाशी आहे. आम्ही पाच भाऊ-बहिण आहोत. आमच्या पूर्ण परिवाराने १८ वर्षांपासून सिरसा डेरा येथून उपदेश घेतला आहे. आमच्या घरात भूत-प्रेत ची सर्वात जास्त त्रास होता. माझ्या बहिणीस आम्हास दोरीने बांधून ठेवावे लागत होते. प्रेतबाधा असल्यामुळे ती छतावरून देखील उडी मारत असे. माझ्या वडिलांचे फुफुस देखील खराब झाले होते. त्यामुळे ते अंथरुणातच असत. माझ्या आईच्या गुढघे खूप दुखत असत.

माझे वडील मिठाई बनवण्याचे काम करत असत. भूत-प्रेत आणि वडिलांचा आजार यामुळे आमचे काम पूर्ण पणे बंद झाले होते. अगोदर आमचे हासी येथे तिन घरे व एक दुकान होते. घरात नोकर काम करत असत. परंतु आमच्या कर्मानुसार सर्व विकावे लागले. घरात जेवणाचे देखील हाल झाले.

आम्ही देवी-देवता यांस देखील मानत होतो. आम्ही २००३ पासून प्रत्येक महिन्यास मेंहदीपूर येथे जात होतो. आमचा पूर्ण परिवार मेंहदीपूर येथेच होळी-दिवाळी साजरी करत असत. आम्ही डॉक्टर कडे जाऊन देखील थकलो होतो. आम्ही माता चौकी, सेवडों इत्यादी जंतर-मंतर करण्याकडे देखील जात होतो. आम्ही नरड पीर (राजस्थान) ची मंठी येथे एक वर्ष राहून आलो होतो. आम्ही पाच वर्ष प्रत्येक महिन्यास सजाडा धाम, जोधपुर जेथे शंकर भगवानाची पूजा होते होती, तेथे प्रदर्शना करण्यास जात होतो. परंतु कोणताच लाभ आम्हाला मिळाला नाही. मी व माझी आई व्रत देखील करत होतो. मी बाला जी धाम, सालासर येथे अनवाणी पायांनी दोन-तिन वेळा गेलो होतो. माता गुडगावा वाली आमची कुळ देवी होती. मी तेथे हातावर ज्योती ठेवून पंधरा मिनिटे आरती देखील केली होती. हाथ बिलकुल भाजला होता. परंतु कोणत्याच साधने पासून आम्हास आराम भेटला नाही. शेवटी आम्ही हरलो असे ठरवले होते. आम्ही दुःखी होऊन घरीच राहू लागलो. सर्व पूजा सोडून दिल्या.

मग मला २४ फेब्रुवारी २०१२ साली सतगुरू रामपालजी महाराज यांचे “ज्ञान गंगा” हे पुस्तक मिळाले. मी ते वाचले व संपूर्ण परिवारा सहित नाम घेतले. कोणत्याही देवी-देवतांच्या ठिकाणी जाऊन पूजा करावयाची नाही असा नियम मला सांगण्यात आला. मी घरी आलो. मला रात्रभर झोप नाही आली, मी बेचैन झालो कारण मी खाटू श्याम, राधे कृष्ण यांना खूप मानत होतो. मी त्यांना सोडू शकत नव्हतो. दुसऱ्या दिवशीच मी खाटू श्याम येथे गेलो. तेथे ५-६ दिवस राहिलो. तेथे मी पैसे देऊन VIP लाईन मध्ये दर्शन घेऊ लागलो. जेव्हा मी दर्शन घेऊ लागलो तेव्हा आवाज आला कि बलवान! तु तर तुझा भगवान बरवाला येथे सोडून आलास, येथे काहीच नाही. परत मी रडत घरी आलो. मी पुन्हा संत रामपालजी महाराज यांच्या आश्रमात जाऊन नाम शुद्ध करून घेतले.

माझ्या वडिलांचे फुफुस खराब झाले होते. त्यांना होली हॉस्पिटल, हिसार येथे दाखल केले. त्यांची परिस्थिती खूपच खराब झाली व डॉक्टरानी उत्तर दिले. यांना घरी घेऊन जावा. हे काही तासाचे पाहुणे आहेत. मग मी आश्रमात फोन केला. गुरुजींना प्राथना केली. गुरुजीने सांगितले कि आम्ही पूर्ण परमात्माची भक्ती करत आहोत. ह्या मुलाच्या केसास देखील काही होणार नाही. आपण देवावर विश्वास ठेवा. मी पुन्हा डॉक्टरास प्राथना केली कि यांना दोन-तिन दिवस आय.सी.यु. मध्ये दाखल करा. डॉक्टर म्हणाले याचा काहीच फायदा नाही. नंतर मी वारंवार बोलल्यामुळे डॉक्टर ने माझी सही घेऊन व फी घेऊन आय.सी.यु. मध्ये दाखल केले. माझी बहिण घरीच होती. तिला स्वप्न पडले कि सतगुरू रामपाल जी महाराज वडिलांच्या बेड पाशी उभे आहेत. दुसऱ्या दिवशी माझ्या वडिलांना शुद्ध आली व परिस्थिती सुधारू लागली. डॉक्टर देखील आश्चर्यचकित

झाले कि हे सर्व देवानेच केले. आम्हास अशी काहीच अपेक्षा नव्हती.

त्या दिवसापासून आमचा संपूर्ण परिवार सुखात राहत आहे. माझ्या बहिणीचा आजार पूर्णपणे बरा झाला व तिचे लग्न देखील झाले. माझ्या आईचा गुडघ्याचा आजार पूर्णपणे बरा झाला. मग आम्ही हिसार येथे राहू लागलो व कुल्फी ची गाडी लावू लागलो. परमात्माच्या आशिर्वादाने आमचे काम चांगले होऊ लागले. आम्ही हिसार मध्ये पुन्हा घर घेतले.

लग्नाच्या दोन वर्षांनंतर माझ्या बहिणीस ऑपरेशन्सद्वारे मुल होणार होते. तिला आम्ही अग्रोहा मेडिकल मध्ये भरती केले. मुलाच्या डिलिवरी च्या वेळेस डॉक्टरांच्या चुकीने गर्भाशयाची कोणतीतरी नस कापली गेली. माझ्या बहिणीचा रक्तस्राव बंद होत नव्हता. माझ्या बहिणीस मंगलम लैब येथून ४५ बाटल्या रक्त देण्यात आले. परंतु तेथे कोणताच आराम भेटला नाही. तेथून आम्ही बहिणीस जिंदल हॉस्पिटल येथे घेऊन आलो. तेथे देखील बारा दिवसापर्यंत कोणताच आराम नाही भेटला. डॉक्टरांनी सांगितले कि हि जगेल कि नाही हे काहीच सांगू शकत नाही. मग मी गुरुजीस प्रार्थना केली. गुरुजी म्हणाले कि मुला मी मुलीस जीवनदान दिले आहे. ती बरी होईल. मग तिसऱ्या दिवशी माझ्या बहिणीस शुद्ध आली व तिची परिस्थिती सुधारू लागली. संपूर्ण हॉस्पिटलमध्ये चर्चा होऊ लागली कि हे काम फक्त भगवानच करू शकतो. माझी बहिण आज एकदम व्यवस्थित आहे. तिला परमात्माने एक मुलगी दिली आहे ती देखील एकदम व्यवस्थित आहे. परमात्माच्या आशिर्वादाने आज आमच्या घरात कोणत्याच वस्तूची कमी नाही.

कबीर, पीछे लाग्या जाऊ था, मै लोक वेद के साथ ।

रास्ते मे सतगुरु मिले, दीपक दिन्हा हाथ ॥

॥ सत साहेब ॥

भक्त बलवान दास

मोबाईल नंबर - ९९९६५९३०२९

नोट :- हा तर एक नमूना (Sample) आहे, अध्यात्मिक ज्ञानाच्या गोळ्याच्या अधिक माहिती साठी कृपया "ज्ञानगंगा" व "गीता तुझे ज्ञान अमृत" पुस्तक वाचा आमच्या वेबसाईट www.jagatgururampalji.org वर.

संपर्क : ९५५५०००८०९, ९५५५०००८०८

प्रकाशक

कबीर जन कल्याण ट्रस्ट व
संत रामपाल जींचे सर्व अनुयाई